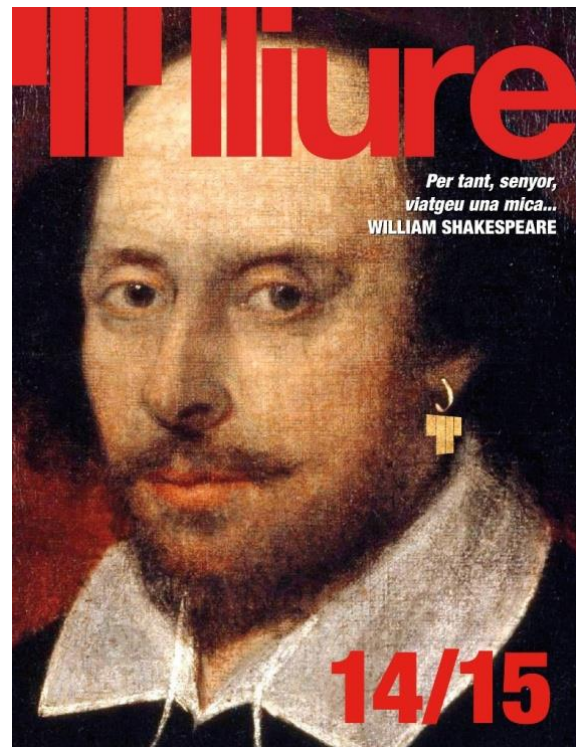

El liure

MEMÒRIA D'ACTIVITATS 2014

1. Resum de dades generals	
1.1. Dades generals 2014.....	3
1.2. Dades per espectacle 2014	4
1.3. Estructura del pressupost de 2014	5
1.4. Personal fix	6
1.5. Addenda: dades Temporada 14/15.....	8
2. Programació de temporada	
2.1. Produccions pròpies	11
2.2. Coproduccions.....	18
2.3. Companyies invitades.....	24
2.4. Cicle Fora de Hores	41
2.5. Programes de col·laboració	45
3. Programació fora de temporada	
3.1. Projecte Aixopluc	46
3.2. BCN Festival Grec 2014	47
4. Altres activitats	
4.1. Col·loquis.....	48
4.2. Exposicions	49
5. Servei educatiu.....	50
6. Apropa cultura.....	51
7. La Kompanyia Lliure	52

1 RESUM DADES GENERALS

1.1 DADES GENERALS 2014

RESUM GENERAL 2014	MONTJUÏC	GRÀCIA	TOTAL
Produccions pròpies	6	2	8
Coproduccions	3	4	7
Invitades	16	7	23
Total produccions	25	13	38
Total funcions	278	177	455
Total aforament	81.809	35.162	116.971
Total assistència	71.449	32.293	103.742
Percentatge d'ocupació	87,34%	91,84%	88,69%
Ingressos (sense IVA)	897.224,00 "	396.402,36 "	1.293.626,36 Ö

ALTRES ACTIVITATS	TOTAL
Sessions sobretitolades	14
Sessions accessibles	3
Col·loquis	15
Exposicions	1
Visites guiades / Trobades teatrals (servei educatiu)	27

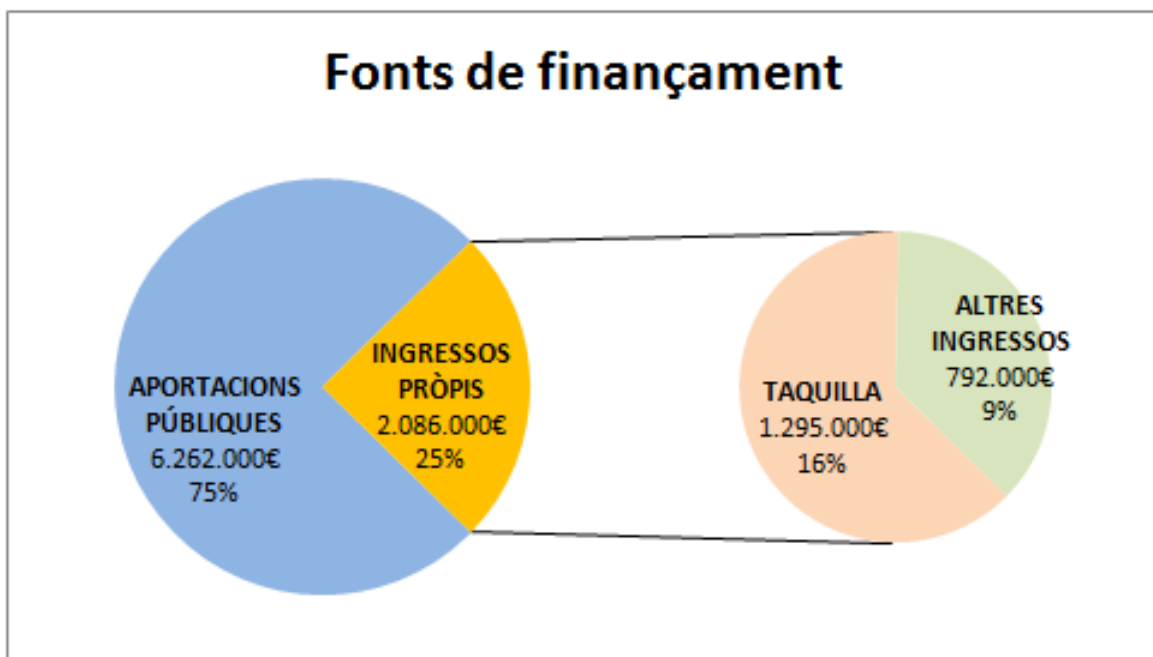
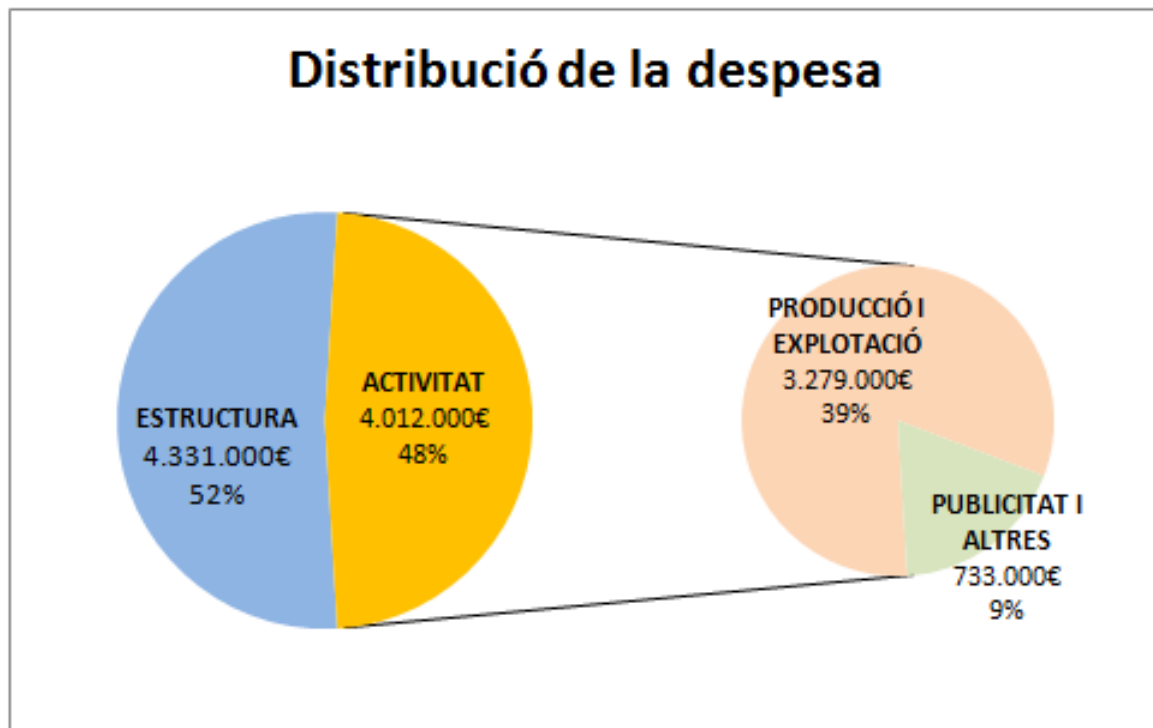
1.2 DADES PER ESPECTACLE 2014

LLIURE DE GRÀCIA	funcions	aforament	ocupació	recaptació	percentatge
ADIÓS A LA INFANCIA	5	992	992	16.489 "	100,0%
JO MAI	18	3.492	3.126	28.035 "	89,5%
SOBRE ELS DANYS DEL TABAC	1	194	185	1.789 "	95,4%
RECORTES	5	995	922	12.239 "	92,7%
AUTORRETRATO DE UN...	1	199	199	2.119 "	100,0%
EL PRINCIPITO	17	3.383	2.041	25.414 "	60,3%
AL LLARG DEL KURT	1	199	199	1.782 "	100,0%
L'ONADA	29	5.742	5.633	70.109 "	98,1%
DIES FELIÇOS	34	6.753	6.741	102.774 "	99,8%
VICTÒRIA D'ENRIC V	30	5.810	5.578	59.527 "	96,0%
FORA D'HORES: VINYOLI	1	217	128	741 "	59,0%
KRUM	22	4.664	4.274	54.234 "	91,6%
RHUM	13	2.522	2.275	21.150 "	90,2%
TOTAL GRÀCIA	177	35.162	32.293	396.402 Ö	91,84%

LLIURE DE MONTJUÏC	funcions	aforament	ocupació	recaptació	percentatge
BOMBOLLAVÀ	4	1.756	1.627	23.165 "	92,7%
UN ENEMIC DEL POBLE	27	15.822	15.186	210.958 "	96,0%
L'ENCARREGAT	24	3.672	3.066	38.495 "	83,5%
SEULS	4	2.840	1.958	24.653 "	68,9%
ARA MALIKIAN	1	720	720	8.271 "	100,0%
EL CABALLERO DE OLMEDO	28	13.196	13.034	169.919 "	98,8%
A CASA (KABUL)	18	2.466	1.934	19.597 "	78,4%
INFORME PER A UNA ACADÈMIA	23	3.358	2.205	19.938 "	65,7%
CONCERTS PER A NADONS	12	1.720	1.597	11.310 "	92,8%
ELS FERÉSTECS	24	7.488	7.488	106.669 "	100,0%
EL HIJO DEL ACORDEONISTA	5	2.515	1.475	17.184 "	58,6%
LA RONDE DE NUIT	4	2.012	1.296	13.506 "	64,4%
LOVE FOR SHAKESPEARE	1	720	720	7.869 "	100,0%
LINAPOLINA	1	720	593	6.936 "	82,4%
L'ENCARREGAT	23	3.353	3.078	40.239 "	91,8%
EMILIA	10	5.030	2.922	35.211 "	58,1%
SONATA DE OTOÑO	5	2.360	1.870	22.337 "	79,2%
FORA D'HORES: THE CIRCUS	1	445	336	848 "	75,5%
MY PERFECT MIND	2	804	804	9.845 "	100,0%
MISANTROPO	12	5.316	4.368	51.139 "	82,2%
LE VOCI DI DENTRO	4	2.508	2.508	37.009 "	100,0%
RUZ-BÁRCENAS	7	973	973	11.911 "	100,0%
ONES LLIURES	2	292	184	283 "	63,0%
DIDO & ENEAS	5	765	613	5.282 "	80,1%
MOBY DICK, UN VIATGE...	31	958	894	4.651 "	93,3%
TOTAL MONTJUÏC	278	81.809	71.449	897.224 Ö	87,34%

TEATRE LLIURE	funcions	aforament	ocupació	recaptació	percentatge
TOTAL TEATRE LLIURE	455	116.971	103.742	1.293.626 Ö	88,69%

1.3 ESTRUCTURA DEL PRESSUPOST DE 2014

1.4 PERSONAL FIX

PERSONAL FIX	cognoms i nom	
DIRECCIÓ		
Director	Pasqual Sánchez, Lluís	
Sots Direcció	Rodríguez Serrahima, Clara	
Adjunta Direcció Artística	Rosales Navarro, Aurora	
Coordinador Direcció	Cano Torres, Carles	
Secretaria Direcció	Castillo Torrico, Ana	
Assistent Direcció	Jordi Ferron	
Total direcció		6
ADMINISTRACIÓ		
Director Administració	Rodríguez Carballo, Antoni	
Responsable Comptable	Sindreu Masip, Mercé	
Responsable Laboral	Sitja Soler, Montserrat	
Responsable Serveis Jurídics	Gacio Aromir, Gertrudis	
Tècnic Administratiu	Albarran Rueda, M.Àngeles	
Oficial Administratiu	Paz Palanques, Susana	
Total administració		6
PRODUCCIÓ		
Directora Producció	López Oros Pérez, Marta	
Productora	Cervera Delclós, Mercé	
Productora	Alvarez Rivera, Olga	
Productor	Amorós Munells, Francesc	
Secretaria Producció	Zimmer, Marine	
Total producció		5
TÈCNIC		
Director Tècnic Escenari	Fraga Somolinos, Cesar	
Adjunt Director Tècnic	Clot Puig, Xavier /sust	
Adjunt Director Tècnic	Vall-Ilobera Llobet, Jordi	
Coordinador Tècnic	Garcia Samblas, Raimundo	
Secretària Departament Tècnic	Gracia Belpaume, Sabrina	
MAQUINARIA		
Cap Maquinària i Taller	Cardoner Colomer, Bernat	
Maquinista	Roman Acevedo, Fernando	
Maquinista	Martínez Antem, Sergi	
Maquinista	Torrijos Calzado, Pedro	
Maquinista	Serra Coso, Aleix	
REGIDORIA		
Cap de Regidoria	Jimenez Lucena, Manolo	
Tècnic Regidor	Rosales Cabrera, Maria	
Tècnic Regidor	Morillo Peres, Joan Manel	
SO I AUDIO		
Cap de So i Audiovisuals	Pinto Garcia-Villoslada, Igor	
Tècnic So i Audio	Martínez Torrent, F.Xavier	
Tècnic So i Audio	Orriols Garcia, Jordi	
Tècnic So i Audio	Folch Castell, Marta	
IL.LUMINACIÓ		
Cap de Llums	Lleixa Crua, Marc	
Tècnic de Llums	Segura Gallego, Edgar	
Tècnic de Llums	Rius Coma, Raimon Enric	
Tècnic de Llums	Barbancho Barrero, Jorge	
SASTRERIA		
Cap de Sastreria	Olivella Cebria, Montse	
Tècnic Sastreria	Garcia Montes, Susana	
Tècnic Sastreria	Carvalho Sorrobas, Judit	

MANTENIMENT		
Director Tècnic Manteniment	Rodon Bonet, Xavier	
Cap de Manteniment	Galindo Laguna, José	
Tècnic de Manteniment	Vilchez Espigares, Antonio	
Tècnic de Manteniment	Dengra Penalva, Fco.Xavier	
Total tècnic		28
COMUNICACIÓ		
Director Comunicació	Vericat Tura, David	
Responsable d'Imatge i Disseny	Montanyès Martínez. Laia	
Responsable Relacions Públiques	Alesan Alias, Noemi	
Responsable de Grups i Pedagogia	Montaña Vila, Maria	
Responsable de Premsa	Barrena Juan, Maria Begoña	
Responsable de Publicacions	Zaragoza Lahoz, Maria	
Secretaria Departament Com.	Gorina López-Doriga, Alicia	
SALA		
Cap personal Sala	Minguillon Colomer, Albert	
Cap de Sala	Coromina Portas, Mireia	
ATENCIÓ PÚBLIC		
Atenció al Públic	Borras Ontiveros, M. Gracia	
Atenció al Públic	Fernández López, Mireia	
At.Telèfon 1	Torrejon Gutierrez, Susana	
At.Telèfon 2	Vazquez Membiela, Maite	
Taquilla	Campillo Pont, Ona	
Taquilla	Pachon González, Eva	
Total comunicació		15
TOTAL PERSONAL FIX		60

1.5 ADDENDA: DADES TEMPORADA 2014/2015

Després del rècord absolut de la temporada passada, la 2014/2015 supera les xifres de la Temporada 13/14, amb un lleuger augment d'espectadors i del percentatge d'ocupació global fins a arribar a un **82,4% en el conjunt de les 3 sales**.

Els espectacles de la Temporada 2014/2015 del Teatre Lliure han acollit **un total de 110.443 espectadors, 1.870 espectadors més que la temporada anterior**.

La Temporada haurà comptat amb **38 espectacles i 529 funcions**.

El **percentatge d'ocupació total de la temporada ha estat del 82,4%** (3,2 punts per sobre de la temporada anterior).

Per espais, **el Lliure de Montjuïc haurà rebut 78.092 espectadors i assoleix un 79,2% d'ocupació** (2 punts més que la temporada anterior), mentre que **el Lliure de Gràcia ha rebut 32.351 espectadors i un 91,4% d'ocupació** (6 punt més que la temporada anterior).

La recaptació total haurà estat de **1.376.911€ (sense IVA)**, 14.166€ més que la temporada anterior.

L'espectacle més vist a Montjuïc ha estat ***El rei Lear***, amb 22.166 espectadors i un 100% d'ocupació, i a Gràcia ha estat ***El curios incident del gos a mitjanit***, amb 7.747 espectadors i un 100 % d'ocupació.

En total, **fins a 20 espectacles han obtingut una ocupació per sobre del 90%, 11 dels quals han assolit el 100% d'ocupació**.

Els abonaments de la Temporada 2014/2015 també han augmentat fins a un total de 2.319 abonaments (361 més que la temporada passada).

Durant la Temporada s'ha contractat a 251 actors i 107 artistes (directors, dramaturgs, il·luminadors, escenògrafs...). Així mateix s'ha donat feina a 110 persones per a cobrir tasques tècniques i d'atenció al públic.

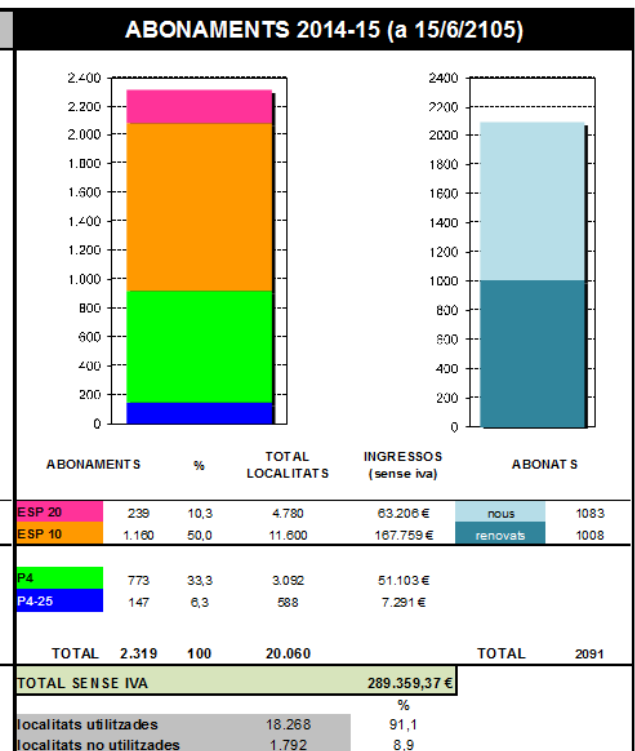
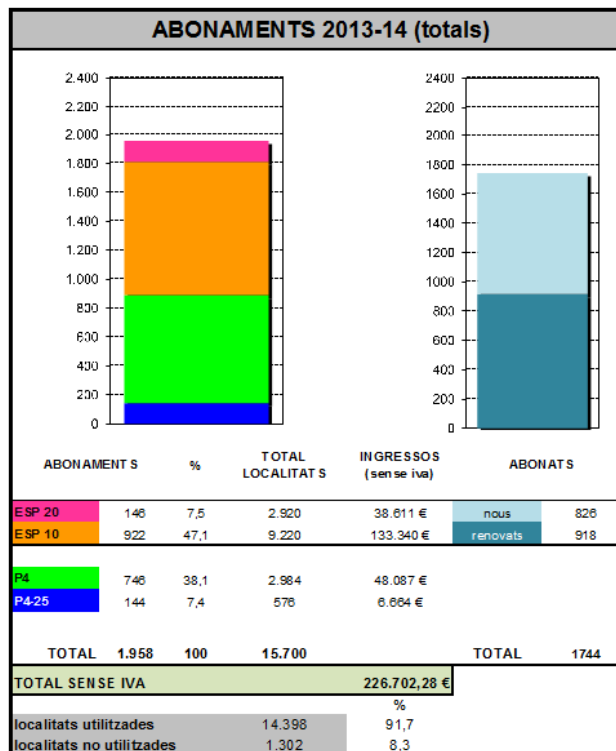
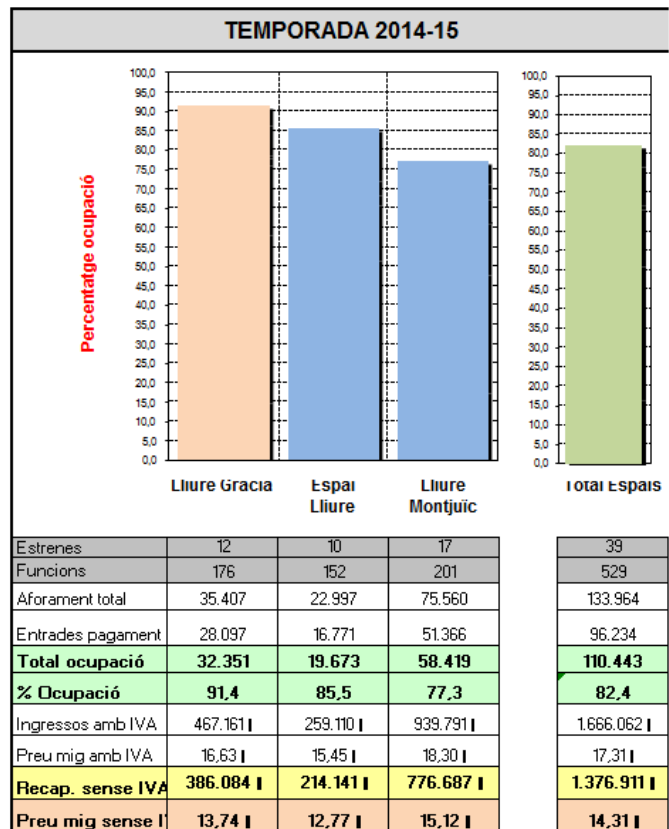
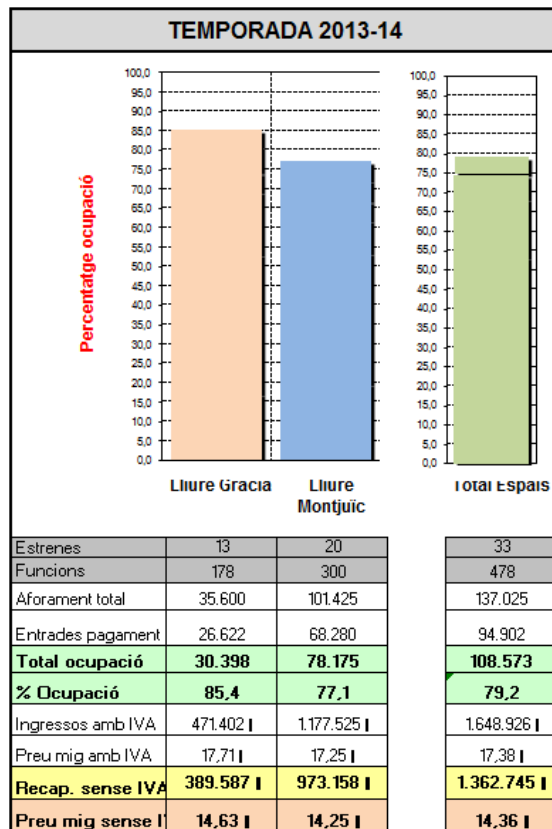
DADES DESGLOSSADES TEMPORADA 2014/2015

LLIURE DE GRÀCIA	FUNCIONS	AFORAMENT	ocupació	recaptació	percentatge
ENRIC V	30	5.810	5.578	59.527,19 "	96,0%
VIDA VINYOLI	1	217	128	740,91 "	59,0%
KRUM	22	4.664	4.274	54.233,74 "	91,6%
RHUM14	13	2.522	2.275	21.150,48 "	90,2%
RHUM15	9	1.746	1.746	19.255,78 "	100,0%
TRAU	4	656	615	5.409,50 "	93,8%
SOMNI AMERICÀ	29	6.274	4.917	51.574,64 "	78,4%
DOLORE SOTTO CHIAVE	4	796	796	11.146,69 "	100,0%
MANCA SOLO LA DOMENICA	6	1.194	760	8.831,41 "	63,7%
EL REPORTAJE	3	597	597	7.470,24 "	100,0%
EL CURIÓS INCIDENT	39	7.747	7.747	106.583,77 "	100,0%
ELS DIES FELIÇOS	16	3.184	2.918	40.159,42 "	91,6%
TOTAL GRÀCIA	176	35407	32.351	386.083,77 Ö	91,4%

LLIURE DE MONTJUÏC *	FUNCIONS	AFORAMENT	ocupació	recaptació	percentatge
LOVE SHAKESPEARE	1	720	720	7.868,60 "	100,0%
LINA SASTRI	1	720	593	6.936,36 "	82,4%
EMILIA	10	5.030	2.922	35.210,76 "	58,1%
L'ENCARREGAT	24	3.672	3.066	40.239,24 "	83,5%
SONATA DE OTOÑO	5	2.360	1.870	22.336,78 "	79,2%
THE CIRCUS	1	445	336	847,93 "	75,5%
MOBY DICK	31	958	894	4.651,28 "	93,3%
MY PERFECT MIND	2	804	804	9.845,46 "	100,0%
DIDO RELOADED	5	765	613	5.281,82 "	80,1%
MISÀNTROPO	12	5.316	4.368	51.139,02 "	82,2%
LE VOCE DI DENTRO	4	2.508	2.508	37.008,67 "	100,0%
RUZ BARCENAS	7	973	973	11.910,74 "	100,0%
ONES LLIURES	2	292	184	282,64 "	63,0%
PULMONS	12	1.836	1.836	20.398,01 "	100,0%
MI GRAN OBRA	7	140	140	1.401,24 "	100,0%
EL REI LEAR	38	22.166	22.166	331.921,08 "	100,0%
BIBLIOTECA DE CUERDAS	22	684	610	3.140,93 "	89,2%
EL TESTAMENTO DE MARIA	16	6.448	5.902	90.997,65 "	91,5%
JOC DE MIRALLS	36	5.497	5.246	71.754,24 "	95,4%
CONCERT PER NADONS	12	1.720	1.607	11.359,49 "	93,4%
KODIGO FLAMENCO	1	497	314	1.360,33 "	63,2%
MAMMON	16	2.438	2.100	18.492,56 "	86,1%
SHAKESPEARE A BENICASSIM	1	497	274	1.676,03 "	55,1%
FRANK V	27	13.419	5.822	61.678,77 "	43,4%
CLEOPATRA	18	2.744	1.554	12.703,30 "	56,6%
L'ONZENA PLAGA	20	3.060	2.494	21.718,60 "	81,5%
UN ENEMIC DEL POBLE	22	12.848	8.176	108.665,84 "	63,6%
TOTAL MONTJUÏC	353	98.557	78.092	990.827,37 Ö	79,2%

TEATRE LLIURE	FUNCIONS	AFORAMENT	ocupació	recaptació	percentatge
TOTAL TEATRE LLIURE	529	133.964	110.443	1.376.911,14 Ö	82,4%

1.4 ADDENDA: COMPARATIVA TEMPORADES 13/14 I 14/15

2 PROGRAMACIÓ DE TEMPORADA

2.1 PRODUCCIONS PRÒPIES

UN ENEMIC DEL POBLE

de HENRIK IBSEN versió lliure JUAN MAYORGA i MIGUEL DEL ARCO
direcció MIGUEL DEL ARCO

Montjuïc / del 23 de gener al 22 de febrer / Temporada 2013 - 2014

producció **Teatre Lliure**

"Un enemic del poble és un muntatge indubtablement ambiciós, amb bones idees i un grapat de notables interpretacions. Va ser molt aplaudida i serà un gran èxit."

Marcos Ordóñez (El País)

Al simbolisme escenogràfic . amb una tendència monocromàtica que recorda alguns dissenys de Fernand Léger. s'hi afegeixen un parell o tres de cançons (...) per acabar de trencar qualsevol estètica massa academicista. Mayorga i Del Arco, atents a les interioritats de la política del país, arriben a la conclusió que cal potenciar al màxim la lliçó moral que conté Un enemic del poble. Encara que s'ha de desfigurar el clam per la veritat de Thomas Stockmann, un Pere Arquillué desbordat de passió; encara que la rivalitat amb el seu germà Peter, formidable Roger Casamajor, l'alcalde de la ciutat del balneari, arribi a la vora del fratricidi; tot i que Hovstad (Pablo Derqui), el director de La Veu del Poble, exhibeixi un cinisme fora mida; tot i que calgui inventar el personatge d'Aslak (Jordi Martínez) per arrodonir el complot sinistre contra el doctor que sap com nestan de contaminades les aigües del balneari... Tot sigui per il·luminar el grau màxim de corrupció que han assolit les forces vives del municipi i garantir la claredat i profunditat del discurs de Stockmann. (...) La direcció i adaptació van optar per un muntatge populista, que no defuig el polèmic aristocratisme . aristocràcia del talent i de les qualitats morals. que proposà Ibsen, exposat aquí en una pueril assemblea entre els espectadors. Amb tot, un vibrant didactisme, molt ben interpretat.+

Joan Anton Benach (La Vanguardia)

La versió de Juan Mayorga (compartida amb Del Arco) compleix amb el seu objectiu: ressituar en un context contemporani cadascun dels personatges escrits fa més d'un segle i comprovar que les seves motivacions generen conflictes recognoscibles per a qualsevol espectador. Les interpretacions són, amb alguna excepció, excel·lents. Interessant el matis que aporta Pere Arquillué al seu Stockmann: la fermesa en les pròpies conviccions també s'apren. Només un contundent atac provoca que els seus dubtes i les debilitats quedin superats."

Juan Carlos Olivares (Ara)

L'ENCARREGAT

de **HAROLD PINTER** direcció **XICU MASÓ**

Montjuïc / Espai Lliure - del 20 de febrer al 16 de març / Temporada 2013 - 2014

producció **Teatre Lliure**

"Xicu Masó fa el més difícil: agafa aquest Pinter primerenc i fa que tota l'acció passi a través dels cossos dels actors. Memorable!

Andreu Gomila (Time Out)

"Magnífic espectacle el que acaba de dirigir Xicu Masó. (...) Albert Pérez ofereix amb el seu vagabund la millor interpretació seva que recordo, Marc Rodríguez i Carles Martínez formen una parella de germans senzillament sensacional."

Ramon Oliver (Què fem?)

"Xicu Masó l'ha dirigit magníficament al Lliure, en òptima versió catalana (*L'encarregat*) d'Ernest Riera, i muntatge fidelíssim, que canvia només les localitzacions i els noms dels personatges. Els tres actors em van semblar formidables. Albert Pérez defensa amb unghes i dent l'incòmode rol de Daunis (abans Davies), el vagabund plom i insidiós, i Marc Rodríguez clava l'inquietant perfil de Miki (abans Mick), que fa servir les paraules com el calamar la tinta, però qui s'endú la part del lleó és Carles Martínez fent d'Anton (antes Aston), en un treball superlatiu amb la dolçor desolada del millor Antonio Casal, i que et fa escruixir amb el famós monòleg de la confessió: he vist moltes vegades *The Caretaker*, però mai més ben servit que per aquest actor. Per quan *The Hothouse*?"

Marcos Ordóñez (El País)

"Profundament tocat, després de veure *L'encarregat*, l'obra de Harold Pinter, en el superb muntatge que ha dirigit en Xicu Masó. (...) La veritat és que no havia vist mai un Pinter tan ben llegit i escenificat, capaç de crear aquesta llum evanescent i l'aire de misteri que tenen les coses humanes. Per això, a l'hora de jutjar el que veiem, ens estremim. (...) Quina autèntica i veritable meravella!!! No premiar i donar més vida a aquest muntatge seria ofendre a la professió teatral. Per fi el Teatre Lliure sembla recuperar l'essència del seu alè."

Joaquim Armengol (Núvol)

"Exquisida a l'Espai Lliure. Les obres de Harold Pinter són com la pluja fina. Primer sembla que no et mulles i, al final, sempre acabes calat fins als ossos d'un teatre que no provoca mai indiferència. Una bona mostra d'això és l'excel·lent versió de *L'encarregat* que ha estrenat Xicu Masó a l'Espai Lliure (...) Pocs dramaturgs com aquest demanen, exigeixen, ser representats per actors de primera. Albert Pérez (l'indigent), Carles Martínez (l'individu que l'ocull) i Marc Rodríguez (el germà propietari de l'immoble) responen al repte de manera extraordinària amb un treball mesurat, primmirat, en què compten cada gest i cada paraula."

Jose Carlos Sorribes (El Periódico)

L'ONADA

text **IGNACIO GARCÍA MAY** idea i direcció **MARC MONTSERRAT DRUKKER**
basat en l'experiment real de **RON JONES**

Gràcia / del 20 de març al 20 d'abril / Temporada 2013 - 2014

producció **Teatre Lliure**

Eduard Farello sorgeix en el rei de la funció. Té el poder com a professor i també com a actor. (...) Magnífic Farello, poderós en la curta distància i per com passa de l'amabilitat a la duresa, del col·leguisme a la imposició. El director, Marc Montserrat Drukker, demostra un bon domini del moviment i de la posada en escena, un afinat sentit del ritme dramàtic i resol amb eficàcia el repte de fer creïbles uns alumnes/intèrprets molt joves. Tots ells precisos i segurs. Enhorabona. (...) *L'onada* és una funció obligada visita per als joves, que a més gaudiran, i un espectacle recomanable per a tots els públics.+

Santi Fondevila (Time Out)

"Marc Montserrat Drukker ha optat per una posada en escena que teatralitza tota una època i tot un gènere. És teatre documental però també una ficció recurrent: el territori dramàtic compartit per professor i alumnes. (...) Excel·lent Eduard Farello. (...) El muntatge és bo i no hauria de témer la seva capacitat de provocar esgarrifances silencioses davant l'experiment fàcil d'una ucronia de la història. El terror de pensar que vivim en una assetjada excepció. Que un dia les nostres pors estiguin convenientment conduïdes a l'anul·lació del discerniment crític. Que un dia ens despertem i ens miri estupefacte la màscara de Guy Fawkes i no entenguem el seu somriure."

Juan Carlos Olivares (Ara)

En l'absolutament devastador, impactant, aterridor i, d'altra banda, magnífic espectacle presentat recentment al Lliure de Gràcia, *L'onada*, es mostra la facilitat amb què es pot induir els joves estudiants a convertir-se en autèntics feixistes. Hi ha algun llibre, alguna pel·lícula sobre el tema però res tan fidedigne i profund com l'espectacle que ha dirigit Marc Montserrat Drukker després d'anys d'investigació sobre el tema. (...) L'experiència envolta i comprèn els espectadors (...) i l'espectacle ens fascina i ens esgarrifa.

María José Ragué (El Mundo)

Met aquí una mostra de teatre-document rigorós. (...) L'alumnat que intervé a l'espectacle es converteix en un conjunt cohesionat, a qui el director ha dotat d'un sentit ben precís de la progressió dramàtica.+

Joan Anton Benach (La Vanguardia)

Aquesta vivència ha arribat amb èxit al Lliure gràcies al treball exhaustiu del director Marc Montserrat, amb el suport del dramaturg Ignacio García May. No menys entusiasta i plausible és la labor d'un repartiment que encapçala un entregat i sòlid Eduard Farello (Ron Jones) al costat d'un convincent escamot de joves intèrprets de nova fornada. (...) En definitiva, un espectacle necessari.+

José Carlos Sorribes (El Periódico)

ELS FERÉSTECES

de CARLO GOLDONI direcció LLUÍS PASQUAL

Montjuïc / del 7 de maig a l'1 de juny / Temporada 2013 - 2014

producció **Teatre Lliure**

"Magnífics intèrprets, amb una vis còmica aclaparadora, capaços de treure punta de tot i amb intercanvis constants d'energia. Al text, els quatre protagonistes en semblen un de sol, però a escena se'n noten els matisos. Arturo és desafortat, vibràtil com un titella elèctric, i l'enorme Jordi Bosch l'interpreta a la manera d'en Capri en la seva faceta més iracunda. En mans d'Andreu Benito, Pepito es mou com un ós misantròpic. Salvador (Xicu Masó) és un senglar carlí (boina roja inclosa) de pas lent i envestida ferotge. Boris Ruiz interpreta el calçasses Tomeu amb la gràcia de guilla de l'enyorat Biel Moll. Hi ha més fantasmes feliços, perquè Anna Lizaran sembla que li hagi prestat l'aroma, com una aura, a la Laura Conejero: el personatge bombó de Victòria, pura encarnació del seny i del coratge tranquil sota l'emboïllat de dama seductora i sofisticada, té la picardia i la gràcia de la Lizaran en aquell llunyà però no oblidat *30 d'abril* de Joan Oliver. (...) I una altre aplaudiment per als més joves de la família: Pol López proporciona un encant gairebé pastoral al Quimet, el noi que s'ha de casar a la força amb la Llucieta, i ella és Laura Aubert, un remolí còmic, la gran revelació d'*Els feréstecs*, que parla i es mou en escena com si les seves mestres haguessin estat Tilda Espluga i Teresa Lozano. Si estan tristos, empenyats o avorrits i volen plaer en vena, corrin al Lliure."

Marcos Ordoñez (El País)

"Una comèdia popular, festiva però no innòcua, que retrata uns caràcters de la burgesia veneciana més conservadora. Lluís Pasqual els ha traslladat superbament a la Catalunya de la Primera República amb totes les llums del llenguatge (quatre parles diferents i una versió meravellosa), i en una posada en escena que deixa bocabadat. Aquests feréstecs són una autèntica joia teatral! Desprenen energia positiva i il·lusió. Són un joc que envolta l'espectador i que, en mans d'uns intèrprets meravellosos, ratifica la sàvia connexió de Pasqual amb l'autor venecià. (...) Laura Conejero està impressionant, irradia bellesa, encant, intel·ligència. I què dir de Rosa Renom, bravo!; del posat de Boris Ruiz, gran actor; de la jove Laura Aubert fent de Llucieta, la núvia; de l'impecable Andreu Benito i de la resta d'intèrprets. Pasqual fa servir d'escenografia la caixa de la platea del teatre, pensada i dibuixada per Fabià Puigserver. Un homenatge i un joc visual, una sorpresa que no desvelarem perquè la puguin gaudir. *Els feréstecs* no els transmetrà grans conflictes, però els omplirà d'alegria, d'una cosa intangible i benefactora que només té el gran teatre. No s'ho perdin. Per favor."

Santi Fondevila (Ara)

ELS DIES FELIÇOS

de SAMUEL BECKETT direcció SERGI BELBEL

Gràcia / del 15 de maig al 22 de juny / Temporada 2013 - 2014

producció Teatre Lliure

Èxit rotund. Teatre ple cada nit i ovacions per a Emma Vilarasau i Òscar Molina, i per a Sergi Belbel, que firma un dels seus millors treballs: precís, claríssim, sense concessions ni extravagàncies. (...) Emma Vilarasau fa una feina excepcional, amb tots els matisos imaginables. És una Winnie vital, apassionada, lluitadora, realista, lúcida, infantil, melancòlica, lírica, burlata, pallassa, furiosa, aterrida, desesperada, invicta.+

Marcos Ordóñez (El País)

"Si ara mateix em fessin triar la interpretació més colpidora, més impressionant enregistrada a Barcelona en l'exercici teatral 2013-2014 que aviat s'acaba, crec que no en trobaria cap altra que superés la que Emma Vilarasau acaba d'ofrir-nos al Lliure de Gràcia amb *Els dies feliços* de Samuel Beckett. El final de la representació, amb tot el públic pràcticament dempeus aplaudint l'actuació, sens dubte, excepcional de l'actriu, era la prova conclouent d'un d'aquells fenòmens de seducció abassegadora que de tant en tant es produeixen entre l'escenari i el públic. (...) Pel que fa al llenguatge del rostre de Vilarasau, extraordinàriament explícit. L'actriu, realment immensa, sap ser melancòlica, trista, tràgica, còmica, grotesca, pallassa... ,aquesta expressivitat és el cor mateix de l'espectacle. Ni Peter Brook, ni Sanchis Sinisterra amb l'estimada i esplèndida Rosa Novell, ni al seu dia Carme Sansa..., van fer res semblant."

Joan-Anton Benach (La Vanguardia)

Sergi Belbel és un director que té molt en compte els espectadors i utilitza tots els elements d'una funció amb un propòsit clar i punyent: arribar a la platea. Així, l'espai escènic (Max Glaenzel) evoca una runa que podria ser la de Síria ara mateix. La il·luminació (Kiko Planas) juga amb la retina de l'espectador, amb els ulls fixats a la cara de l'actriu. I l'espai sonor (Jordi Bonet) és la remor de no sabem què, però omple l'atmosfera. *Els dies feliços* és un repte per a qualsevol actriu. Emma Vilarasau deixa que flueixi un personatge diríem que aliè a ella. Una mena de tendra pallassa que juga com un nen que no busca explicacions impossibles. Ara i aquí. I algun motiu perquè aquest sigui un dia feliç. Un somriure gelat.+

Santi Fondevila (Ara)

"Imponent Vilarasau. Emma Vilarasau, aclamada pel públic dempeus, exhibeix tota la seva gamma de recursos interpretatius en un rol que exigeix un enorme desplegament psicològic i gestual per servir les emocions i l'expressivitat que requereix la recreació de la per ella mateix denominada «partitura de la soledat» (...) El de Vilarasau és un exercici dramàtic d'una intensitat i exigència inusuals. La minuciosa direcció de Sergi Belbel és un dels elements en què se sustenta l'èxit de l'espectacle. (...) El llenguatge, els gestos, les ganyotes i els silencis estan escrupolosament mesurats, però sense perdre l'espontaneïtat. L'actual versió d'aquesta tragèdia fa més visible la capacitat de resignació de l'ésser humà, la seva adaptació a les condicions més adverses i la seva esperança en l'amor.+

César López Rosell (El Periódico)

LOVE FOR SHAKESPEARE

direcció **LLUÍS PASQUAL**

Montjuïc / 6 d'octubre / Temporada 2014 - 2015

producció **Teatre Lliure**

Grandíssima ovació final que va reconèixer un treball elegant, amb molt humor i sense excessos horaris . una hora i 10 minuts de *delicatessen*. malgrat que Shakespeare podria donar per a segles. Era *Love for Shakespeare*, un muntatge d'un sol dia però que si no fos per l'elevat nombre d'actrius . i per com de difícil és reunir-les. podria estar molt més temps a la cartellera. (...) Un elenc que només Pasqual pot reunir: Rosa Maria Sardà, Emma Vilarasau, Laia Marull, Mercè Sampietro, Míriam Iscla i Laura Conejero, més les cantants María Hinojosa, Lúdia Pujol, Maika Makovski i Judit Neddermann. I totes van arrencar grans aplaudiments i no poques emocions, com Laia Marull, que igual era una Julieta capaç de transmetre tota la felicitat que li produeix Romeu . encarnat per una Laura Conejero que va ser hilarant després com a Crèssida. que encomanava com a Desdèmona el pànic que li causa un Otel·lo . ferotge Emma Vilarasau. que l'avisa que la matarà. (...) Les cantants van arrasar: la soprano María Hinojosa cantant *If music be the food of love* de Purcell i *An Sylvia* de Schubert, i Lúdia Pujol, Judit Neddermann i Maika Makovski . immensa. musicant sonets de Shakespeare. Per acabar, van arribar homes, però en pantalla: uns joveníssims Ben Kingsley, Ian McKellen, Hugh Laurie . el doctor House. i Stephen Fry reflexionant sobre donar vida a Shakespeare però també rient com només ho poden fer els britànics de les rocambolesques interpretacions que de vegades es fan de les seves paraules.+

Justo Barranco (La Vanguardia)

Magnífica vetllada shakespeariana la d'ahir la nit al Teatre Lliure de Montjuïc. (...) La vetllada va ser deliciosa gràcies en bona mesura a la qualitat i entrega de les actrius protagonistes (sense oblidar les cantants i els músics), que no es van limitar a llegir sinó que van interpretar els seus textos, i especialment a la simpatia desbordant d'una Rosa Maria Sardà en estat de gràcia que a més de recitar va fer mestra de cerimònies. (...) L'alternança de textos recitats i cantats va fer encara més bonica l'experiència, que el públic que omplia la sala gran del Lliure va seguir enlluernat, enamorat a cada intervenció, en aquest estat d'indefinible elevació que provoca la paraula de Shakespeare, i més parla de l'amor. (...) En suma, meravellós *Lliure in love*.+

Jacinto Antón (El País)

EL LLIURE DELS NENS

MOBY DICK, UN VIATGE PEL TEATRE

dramatúrgia **MARC ARTIGAU** direcció **JUAN CARLOS MARTEL BAYOD**

imatges i espai escènic **FREDERIC AMAT**

LA KOMPANYIA LLIURE

Montjuïc / del 4 al 21 de novembre / Temporada 2014 - 2015

producció **Teatre Lliure**

La imaginació al poder. La Kompanyia del Lliure ha envaït els budells de la seu del Palau de la Agricultura amb la narració del clàssic de l'escriptor nord-americà Herman Melville i ho ha fet de la mà del pinzell de Frederic Amat. El resultat és un viatge apassionant i didàctic per les planes de *Moby Dick*.+

María Güell (Ara)

Es tracta d'una aventura insòlita per paratges concebuts i dissenyats per Frederic Amat, un viatge que uneix la navegació i el teatre i que necessita uns espectadors ben desperts per seguir de prop els sis actors-mariners de La Kompanyia. Juan Carlos Martel dirigeix aquesta experiència única i participativa que se sustenta en la imaginació dels intèrprets i els dibuixos de Frederic Amat... Aquest muntatge absolutament actiu i itinerant en què els nens i nenes coneixen no només l'essència de la novel·la sinó també la màgia del teatre.+

James Begg (Ara)

Darrerament hi ha un nivell d'espectacles per a infants per treure's el barret. Al Teatre Lliure (...) La Kompanyia està fent una adaptació de *Moby Dick* que aconsegueix equilibrar el respecte pel clàssic i la diversió.+

Ada Castells (Ara)

La proposta de Juan Carlos Martel (...) és molt vàlida. Perquè es convida, sense fer-ho explícit, que els nens s'integrin com uns tripulants més del *Pequod*, a la cacera de la balena blanca... Capítol a part mereix la il·lustració de Frederic Amat. Amb un traç gros, il·lustra els espais amb elements irrealistes però que conviuen molt bé amb els personatges esguerrats de la trama... Catàrtic.+

Jordi Bordes (Ara)

No us perdeu aquesta aventura teatral itinerant. Vine a buscar Moby Dick amb La Kompanyia!+

sapoyprincesas.com

2.2 COPRODUCCIONS

ADIÓS A LA INFANCIA, UNA AVENTI DE MARSÉ

a partir de textos de **JUAN MARSÉ** i música de **JAUME SISA**
dramatúrgia **PAU MIRÓ** direcció **ORIOB BROGGI**

Gràcia / de l'11 de desembre al 4 de gener / Temporada 2013 - 2014

coproducció **Teatre Lliure** i **La Perla 29**

"Marsé al Lliure, a càrrec de La Perla 29, amb Jaume Sisa i les seves cançons . un Sisa extraordinari que encaixa formidablement bé en el món del novel·lista. , i amb el Capità Blay, la Betibú, la senyora Mir, Susana, Aurora, el Java, el Mamellesó Visca la República Independent de Gràcia!"

Joan de Sagarra (La Vanguardia)

"Les cançons de Sisa engalanan una proposta seductora i emotiva. El cantautor galàctic se sent igual de còmode com a líder de la banda que sent un cardenal en una breu i hilarant escena. Entre la música i un inici brillant, l'obra ens porta a la particular atmosfera de la narrativa de Marsé de la mà dels seus personatges."

Jose Carlos Sorribes (El Periódico)

"Fantàstica. Boníssima. M'ha agradat molt+ Juan Marsé sortia emocionat ahir a la nit del Teatre Lliure de Gràcia després de veure amb la seva família l'estrena de *Adiós a la infancia, una aventi de Marsé*. (...) Una aventi nova, bonica, emocionant, entranyable i també fantasmagòrica, que va acabar rebent una sentida ovació del públic."

Justo Barranco (La Vanguardia)

"Entre Juan Marsé, Pau Miró, Jaume Sisa i Oriol Broggi aconseguen que reneixi de les cendres de la memòria l'antiga Cooperativa de la Lleialtat i un d'aquests balls de barri als quals un jove Marsé acudia algun diumenge. (...) Un exquisit recital rendit a la prosa de l'autor.+"

Juan Carlos Olivares (Ara)

"Pau Miró, des de la dramatúrgia, i Oriol Broggi, com a director, s'han aliat con el mateix Marsé, que és qui explica millor les aventis, i amb Jaume Sisa, qui recrea millor l'atmosfera amb les seves cançons i la seva veu, i han aïçat una aventi nova amb tot aquest material que és una meravella(...). Després hi ha en Sisa, que ens transporta a aquest univers tan sòrdid i trist com tendre amb les seves cançons en un contrapunt musical perfecte."

Begoña Barrena (El País)

" L'espectacle és, sobretot, l'*Adiós a la infancia* real i mental d'un personatge entranyable que va viure la guerra y la postguerra molt de prop. Ambiciosa i arriscada aventi per a Miró i Broggi, dos grans homes de teatre que s'han aproximat a un món massa pròxim i alhora massa allunyat de la seva generació. Val la pena aplaudir l'intent i veure la funció."

María José Ragué (El Mundo)

EL CABALLERO DE OLMEDO

de FÉLIX LOPE DE VEGA direcció LLUÍS PASQUAL

cies. LA KOMPANYIA LLIURE i JOVEN COMPAÑÍA NACIONAL DE TEATRO CLÁSICO

Montjuïc / del 14 de març al 13 d'abril / Temporada 2013 - 2014

Mostra

Edita

Tradueix

coproducció **Teatre Lliure** i **Compañía Nacional de Teatro Clásico**

La adaptació de *El caballero de Olmedo*, que firma Lluís Pasqual, ha arribat al Lliure de Montjuïc amb el segell d'un veterà professor que marca el camí amb una lliçó a les noves generacions. (...) Una magnífica posada en escena. Pasqual no deixa res per lligar amb un treball mesuradíssim, daquells en què sembla que no passa res i tot està pensat fins a l'últim detall. La disposició dels intèrprets com un quadro flamenc resulta un perfecte recurs per al desenvolupament de la trama amorosa, en què l'honor i la gelosia abonen la tragèdia. (...) Una magnífica Rosa Maria Sardà brilla tant en el paper de l'alcavota Fabia com en el rol de mestra de cerimònies (...) Si Pasqual imparteix una lliçó amb la seva posada en escena, els sis intèrprets de la Kompanyia Lliure i els tres de la Joven Compañía Nacional de Teatro Clásico tenen un altre excel·lent mirall en el desplegament de l'actriu. (...) Del treball dels joves llueix, per sobre de tot, la brillantor de Mima Riera com a Doña Inés o la capacitat, una vegada més, i contrastada comicitat de Pol López com a Tello, criat de Don Alonso. Els dos galants salven la papereta, encara que de Javier Beltrán, Don Alonso, el cavaller d'Olmedo, podria esperar-se'n més matisos emocionals en una actuació una mica monòtona. Sí que els té el vigorós Francisco Ortiz com l'afès Don Rodrigo. Però tot el repartiment imprimeix un ritme i una entrega que acaba per convèncer l'espectador més fred.+

Jose Carlos Sorribes (El Periódico)

"Lluís Pasqual serveix una versió vital, poètica, musical i molt depurada d'*El caballero de Olmedo*, amb les joves companyies del Clásico i del Lliure. Un espectacle gairebé lorquíà. (...) Em va agradar moltíssim Mima Riera, perquè el rol de doña Inés té accents perillosos de nena indecisa i 'perrohortelánica'. Aquesta actriu em va semblar molt anglesa: té un fraseig col·loquial, naturalíssim i cenyit, i l'emoció a flor de pell. La química amb Beltrán és excel·lent. També està estupenda Paula Blanco com a doña Leonor, la seva germana. (...) La música és una bellesa. La polifonia del principi, orquestrada per Dani Espasa, fa posar els pèls de punta al més endurit; les veus i les guitarres flamenques de Pepe Motos i Antonio Sánchez (a les quals s'uneix la guitarra de Collet) subratllen els passatges lírics, claven els moments àlgids, i van alçant, amb tocs delicats, l'atmosfera de perill i de misteri de la segona meitat. Per altra banda, les percussions, amb *cajón* i pandero, afegeixen nervi i ritme a les escenes de la baralla, espectacularment muntades pel mestre d'armes Isaac Morera."

Marcos Ordóñez (El País)

VICTÒRIA D'ENRIC V

de WILLIAM SHAKESPEARE versió i direcció PAU CARRIÓ

Gràcia / de l'1 d'octubre al 2 de novembre / Temporada 2014 - 2015

RUTA PER A LA
VICTÒRIA D'ENRIC V

coproducció **Teatre Lliure i Grec 2014 Festival de Barcelona**

Magnífica aquesta versió, molt welliesiana, amb personatges refosos, escenes condensades o agafades de textos anteriors (*Enrique IV*, sobretot) i parlaments que passen d'una boca a una altra sense trair-ne el sentit. Em recorda, com dic, el mètode de Welles a *Campanades a mitjanit*, que també va trobar ressò al *Falstaff* de Lima i Rosich ja fa uns anys. (...) La buidor escenogràfica segueix l'estela de les primeres produccions del Lliure de Gràcia. (...) La funció, impecable de ritme, d'encadenament i d'energia, narra amb claredat la seva història en una hora i 45 minuts. Una altra cosa que em sedueix és la rapidesa i l'economia de traç amb què els actors aborden les mutacions dels seus personatges i els canvis de rol. (...) L'Albert Prat està magnífic. (...) No menys òptim, David Verdaguer. Igualment, que bé que dibuixa Javier Beltrán el duc d'Exeter. Maria Rodríguez imanta totes les escenes en què apareix, Laura Aubert està molt bé, Mima Riera té més vol com a rei francès (...). També estan molt encertats Pep Ambròs i Paula Blanco. (...) Pol López s'enfronta a un toro brau interpretant el rei Enric. (...) Té un aire de Kenneth Branagh (més que un aire: la força, l'encant) i un fraseig que per moments recorda el de Lluís Homar. Té nervi i calma, projecció vocal i autoritat. (...) La semblança amb Branagh inclou el perfil del monarca a la pel·lícula. (...) També hi ha tres grans moments del terç final: la imaginativa coreografia de la batalla d'Agincourt, firmada per Anna Rubirola; l'omotiva lectura de la llista de baixes i, colofó superb, un cor estremidor en el qual els actors, liderats per Laura Aubert, interpreten el *Fear No More* de *Cymbeline*, amb música d'Arnau Vallvé, el percussionista del grup Manel, que a l'escenari del Lliure toca la bateria i la guitarra. La banda sonora de *Victòria d'Enric V* és una preciositat, i també hem d'aplaudir Pau Carrió, que encarna el narrador, i canta i toca la guitarra, amb l'ocasional suport d'Aubert al contrabaix. No us perdeu el formidable treball d'aquesta companyia, cada cop més refermada. +

Marcos Ordóñez (El País)

Un dels encerts de la dramaturgia de Pau Carrió presentada al Lliure de Gràcia és agafar prou fragments d'*Enric IV* per perfilar perfectament el caràcter del rei Enric V i el seu canvi d'actitud quan passa de príncep esbojarrat a monarca assenyat. (...) La gran virtut d'aquesta posada en escena és la claredat amb què ens arriba la història en general, la verbalització del text. Com ha de ser. Si el rei és el centre de l'obra, l'actor Pol López és el centre de la funció. Un magnífic Enric V que domina la resta amb la seva presència escènica i la seva manera de relacionar-se amb tots personatges. És sensacional el monòleg amb el traïdor Lord Scroop i en el conegut monòleg de Sant Crispinià. Pol López està tan bé que fins i tot li trobo una retirada a Sir Kenneth Branagh. (...) Una funció que aconsegueix la temperatura i l'atmosfera idònies per al relat. (...) El conjunt és prou interessant per marcar una manera de fer Shakespeare sense modernismes innecessaris, anant a l'essència, i certifica el talent de Carrió i l'entrega de la Kompanyia del Lliure. Molt recomanable. +

Santi Fondevila (Ara)

KRUM (EL CROSTA)

de HANOCH LEVIN direcció CARME PORTACELI

Gràcia / del 13 de novembre al 7 de desembre / Temporada 2014 - 2015

coproducció **Teatre Lliure, Factoria Escènica Internacional i Grec 2014 Festival de Barcelona** amb el suport de **l'ICEC de la Generalitat de Catalunya, l'INAEM Ministerio de Educación, Cultura y Deporte, l'Ajuntament de Barcelona i l'Institut Ramon Llull**

"Quin càsting! Quines interpretacions! *Chapeau*. Gairebé impossible destacar algú, però ens quedem amb l'actorisme de Oriol Guinart que interpreta al que diuen l'affligit. Tremenda Lluïsa Castells. Quina parella formen Albert Pérez i Carme Gonzalez. Pere Arquillué, com sempre, generós i magnífic. *Krum*, un teatre demolidor."

Santi Fondevila (Time Out)

% *Krum* hi ha molta vida, però també hi ha mort. Hi ha amor, casaments, trencaments, naixements, malaltia i degradació. I tot com si realment no passés, en un registre a vegades una mica estrofolari - no gosaria dir esperpèntic perquè no hi arriba - ni diria tampoc absurd perquè toca sempre de peus a terra, i ni tan sols el qualificaria d'humorístic perquè hi ha una mena d'humor que el que pretén és precisament esgarrapar l'amargor. I això és el que fa *Krum*, que vol dir tot just "crosta" en hebreu, i que un es pregunta com es devia rebre a Tel Aviv quan Levin la va estrenar per primera vegada el 1975. (...) El protagonista, *Krum*, és interpretat per un sòlid Pere Arquillué, que alterna el paper del personatge més despenjat i cínic, amb el del personatge més comprensiu i sentimental. (...) Un retrat col·lectiu del qual es fa testimoni en totes les escenes el mateix *Krum* sense deixar de banda algunes interpellacions sense gaires conseqüències en els espectadors. Val la pena córrer el risc. Qui avisa no és traïdor.+

Andreu Sotorra (Clip de teatre)

DIDO RELOADED / GO, AENEAS, GO! (ÒPERA LÍQUIDA DE CAMBRA)

ÒPERA DE BUTXACA I NOVA CREACIÓ

Montjuïc / Espai Lliure / del 26 al 30 de novembre / Temporada 2014 - 2015

coproducció Òpera de Butxaca i Nova Creació, Teatre Lliure, Neuköllner Oper i Berliner Opernpreis È GASAG

La mezzo Anna Alàs, una veu que respon positivament als riscos, enfosquida quan convé i més lluminosa en els moments més tendres amb Dido i, interpretativament, va demostrar unes dots notables. Hinojosa, més estàtica, va respondre amb una solvència vocal extraordinària, amb el seu domini extrem dels reguladors i un timbre gruixut, que transmetia seguretat. (...) En la música de recerca és difícil parlar de bellesa, però en el cas de García-Tomás podríem utilitzar aquesta categoria, en un moment en què Dido es lamenta per la seva situació. (...) la música de Octavi Rumbau (...) És la part més arriscada vocalment i, a nivell escènic, més intrigant, (...) La música de Xavier Bonfill coincideix amb el joc de la bruixeria i representa aquest cantó fosc, amb un predomini de la part electrònica que arriba a un clímax emocionant. Amb Joan Magrané, l'obra acaba amb un *pianissimo* sublim, en la foscor, amb una Dido turmentada. (...) L'obra està dotada de cosmopolitisme i aquí el vídeo de Raquel García-Tomás és de gran ajuda per al espectador. Es fa explícit el viatge i les tensions internes de l'heroi. El tractament vocal és més arriscat i l'electrònica pren més protagonisme. Es converteix en l'embolcall perfecte per als periples d'Aeneas, que ressegueix tota la sala com a metàfora del viatge arreu d'Europa i acaba envoltat d'espelmes, derrotat. El tenor Joan Ribalta, encarnant Dido, va lluir interpretativament però es va mantenir en la correcció a nivell vocal. (...) Els compositors aconsegueixen dotar de coherència el conjunt en una obra més madura, fruit de l'experiència anterior. A més, la part vocal femenina ha estat escrita pensant en la cantant que vam poder sentir al Lliure, la mezzo Anna Alàs, que interpreta Europa amb unes qualitats interpretatives remarcables i una veu capaç d'assumir riscos. L'*Epíleg* és obra de Joan Magrané, musicalment, és una part molt lírica en què desapareix l'electrònica i podem sentir el lament despulat amb la veu d'Hinojosa i els dos instruments a l'escenari, que durant tota la vetllada van mantenir-se en un alt nivell. Aquest espectacle multilingüe, que es va presentar subtítulat al català, és la primera vegada que es mostra com a díptic i representa la temptativa de fer òpera al segle XXI i demostrar que és possible. Els mitjans, però, han de ser uns altres i *Go, Aeneas Go*, ens fa entreveure que, a més de la veu, els instruments amplificats i l'electrònica, la introducció del vídeo és fonamental en aquesta experiència total.+

Aina Vega (Núvol)

Música fascinant de quatre compositors que exploten bé els recursos tant de les veus com de sons gravats. Feina excel·lent d'Hinojosa, Alàs i Ribalta que compensa febleses dramàtiques. Recomanable en conjunt.+

Xavier Cester

RUZ-BÁRCENAS

de JORDI CASANOVAS direcció ALBERTO SAN JUAN

Montjuïc / Espai Lliure - del 16 al 21 de desembre / Temporada 2014 - 2015

coproducció Teatre Lliure i Teatro del Barrio

Cada cop broten (o creixen) a Madrid més teatres de barri, veritables triomfs de la voluntat, que s'alcen a base d'entusiasme i esforç comunitari. Vaig, al local del Teatro del Barrio, a Lavapiés un dissabte a les 8 del vespre. Ja hi fan cua al carrer, perquè *Ruz/Bárcenas*, de Jordi Casanovas, porta unes setmanes omplint. La peça és una transcripció intel·ligentment seleccionada. Durant una hora assistirem a la part cabdal del segon interrogatori a l'extresorer del PP: quan admet l'autoria dels papers, canvia d'estratègia de defensa i comença a dir *digo donde dijo Diego*. Una magnífica situació dramàtica: un acusat que assegura estirar la manta; un jutge que es demana si menteix ara tal com ha mentit abans. (...) *Ruz/Bárcenas* és un exercici cívic de teatre documental, aquest format que va estar tant de moda a l'Alemanya dels anys seixanta, o al Regne Unit (*Guantanamo, Stuff Happens, The Permanent Way*) de fa una dècada. (...) Pedro Casablanc és un Bárcenas arrogant, però que es presenta com a víctima. (...) Magistral Casablanc! (...) Solo, gran còmic, ofereix aquí una lliçó de sobrietat i alerta: un home aparentment tranquil, però amb tots els sentits afinats perquè no se li escapi la presa. Afinadíssima, invisible direcció d'Alberto San Juan. Quan sortim em diu que el Teatro del Barrio neix de la fam de realitat i afegeix: La realitat ha de ser sempre una cosa meravellosa: per terrible que sigui, es pot transformar si la coneixes.

Marcos Ordóñez (El País)

La tercera producció de Teatro del Barrio, que dirigeix San Juan mateix, és un clar exemple de l'objectiu que es van plantejar quan van crear aquest espai que té la voluntat de sumar-se a les marees ciutadanesques (...) El resultat és un Manolo Solo assegut a la seva taula envoltat de papers i un Casablanc en una cadira, al seu davant, amb un micròfon. Pràcticament no es mouen, el joc dramàtic s'aconsegueix amb la contenció dels gestos, els silencis, la cadència de les respostes i les preguntes... Fins arribar a provocar el riure en l'espectador i, de vegades, fins i tot la indignació i la sorpresa.

Esther Alvarado (El mundo)

Ruz-Bárcenas. sessió única a Temporada Alta. és una proposta de Jordi Casanovas, el qual ha tingut la bona traça de reduir a seixanta minuts d'exquisit art dramàtic un interrogatori judicial de més de sis hores. (...) La direcció ha estat confiada a Alberto San Juan. observador minuciós de les maneres de demanar la informació que fa servir el magistrat i de les argücies que usa l'acusat des que es desdiiu de totes les afirmacions que va fer en l'interrogatori anterior. El director vol, a més, que els protagonistes reflecteixin les peripècies que s'esdevenen segons la naturalesa de la pregunta i de la resposta i en aquest joc. l'experiència de Pedro Casablanc i Manolo Solo es manifesta en una expressivitat tan eloqüent com continguda. Jo crec que l'espectacle es beneficia d'una interpretació de molta categoria. (...) *Ruz-Bárcenas* és un retall de la mateixa realitat sense ni un sol mot afegit. D'enemics no n'hi faltaran al documental.

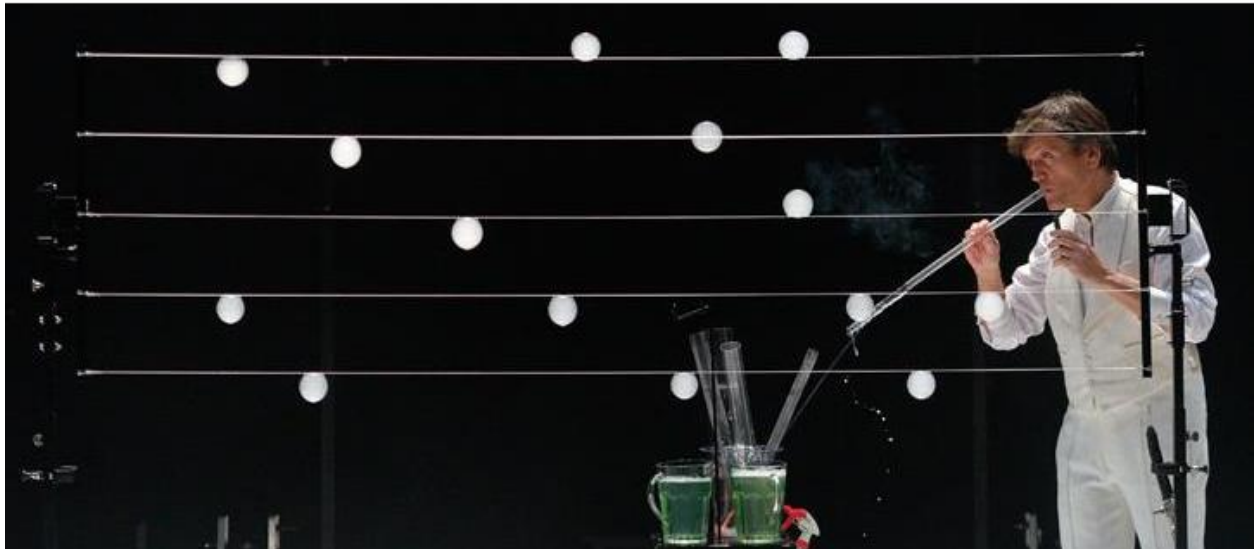
Joan Anton Benach (La Vanguardia)

2.3 COMPANYIES INVITADES

BOMBOLLAVÀ

creació i direcció **PEP BOU**

Montjuïc / del 4 de desembre al 4 de gener / Temporada 2013 - 2014

producció **Companyia Pep Bou**

"Què ha fet Pep Bou en aquest nou espectacle per mantenir la sorpresa dels espectadors veterans i continuar captivant-ne de nous? Deixar-se acompanyar per un trio musical que, com en els temps del cinema mut, posen banda sonora a cadascuna de les fantasies que amb llum i color es dibuixen sobre l'espai escènic. Aquesta aposta fa que arriba un moment que un no sap si el guió el dirigeix la partitura musical o és la partitura musical la que s'adapta als jocs de les bombolles, segons cada ocasió. (...) Són les bombolles, les autèntiques protagonistes de l'espectacle, les que s'enlairen, voleien, s'aparellen o fan més d'un trio sense sotmetre's a la voluntat del seu domador."

Andreu Sotorra (Clip de teatre)

"*Bombollavà* és un altre pas endavant en l'estètica i en la tècnica del creador d'espectacles com *Bufaplanetes*, *Saó sabó*, *Diàfan*, *Clincl*, *Ambrossia* o *Berishit*, creacions que li han valgut premis internacionals. (...) Juga amb l'equilibri com a concepte i pica l'ullet al circ mitjançant el funambulisme (evocat en alguns moments pel mateix Bou, però sempre realitzat per les seves bombolles ensinistrades). Solistes o en tropa, rebels o dòcils en proporcions imprevisibles, les bombolles bovenques passen la maroma simple i doble, esdevenen notes juganeres al pentagrama o dansen en l'espai ingràvides i acolorides com nimfes acrobàtiques. Quan, per rematar l'espectacle, fan el miracle físic de transformar dues làmines de sabó en sengles bombolles semiesfèriques, l'efecte plàstic és fulminant: no els el puc explicar, si se'l volen creure l'han de veure. (...) *Bombollavà* és, en definitiva, un espectacle de visionat plàcid però de lectures múltiples. No deixarà indiferents ni tan sols aquells que es pensen que ja ho han vist tot."

Jordi Jané (recomana.cat)

"A *Bombollavà*, Pep Bou és altre cop un alquimista que juga, ensopega, i torna a jugar. Moltes hores d'assaig se'n poden anar per la claveguera si el medi on treballa no és prou humit. La vida de les bombolles és efímera i delicada com una carícia, terriblement delicada. I bonica. Bou ha tornat a la bombolla més tradicional i reserva les superfícies planes per al final de l'espectacle. L'alquimista però ha d'imaginar-se els aparells i fer-los construir. Tot es artesanía. (...) *Bombollavà* és un espectacle tan delicat com els materials de l'artista. No sempre les bombolles fan el que el manipulador vol. Ai la humitat! Ai la temperatura! Ai el vent que bufa a fora i resseca l'ambient. Però cal insistir. I està pendent. Perquè l'exercici acaba sortint però calen alguns intents fallits. L'oh i l'aplaudiment, com passa en el circ, està garantit, quan per fi la bombolla s'estabilitza. Durant uns segons, un minut. I l'alquimista posa dins un collar de perles de sabó. Què fàcil! Què difícil! Que poètic!"

Santi Fondevila (Time Out)

JO MAI

creació i direcció **IVÁN MORALES**
cia. **COMPANYIA PRISAMATA**

Gràcia / del 15 de gener al 2 de febrer / Temporada 2013 - 2014

coproducció **GREC 2013 Festival de Barcelona, CCCB - Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, Bitò Produccions, CAET - Centre d'Arts Escèniques de Terrassa i Companyia Prisamata**

"Si aquí a 20 anys encara queden historiadors del teatre, podran dedicar-li un capítol al que ha passat aquest gener del 2014. Potser aquest senador carallarga es passa de frenada. Potser li podeu dir somiatruites, fins i tot neci, però passa que hi ha tres companyies joves que són aliat, han estrenat espectacles rodons, han omplert platees i han fet soroll. Parlem de Les Antonietes amb *Vània*, Sixto Paz amb *Pulmons* i Prisamata amb *Jo mai*. (...) *Jo mai* és el projecte més especial. Primer, perquè es tracta d'una obra de creació. Segon, perquè els actors, llevat de Xavi Sáez, són gairebé adolescents. Tercer, perquè és la proposta més arriscada. No és la millor, perquè té algun problema de ritme, fins i tot de correlat objectiu, però sí la més interessant."

Andreu Gomila (Time Out)

"Jo mai em perdria l'oportunitat de deixar-me caure pel Bar Amparo i prendre una birra amb la colla de joves que han trobat aquí quelcom molt semblant a una llar, i entre ells mateixos quelcom molt semblant a una família. (...) Jo mai deixaria escapar la recuperació d'aquest vibrant, intens, imperfecte, divertit, una mica descompensat, emotiu, tràgic espectacle signat pel mateix Ivan Morales que la temporada passada ens va aclaparar amb la sensacional *Sé de un lugar*. Jo mai voldria perdre'n el plaer de descobrir entre aquests tot un fenomen com ara Oriol Pla; la potència de la seva interpretació és d'aquelles capaces de deixar marcat un espectacle i convertir-se en el seu tret identificador. I mai cauria en l'error de creure que pel fet d'estar protagonitzada per personatges que tot just comencen a acomiadar-se de l'adolescència aquesta és una proposta adreçada a un públic sortit de l'adolescència que no pot enganxar un públic més adult. (...) Qui cony ens va fer creure que havíem de ser feliços? es pregunta el text en un dels seus millors passatges. Aquest grup de joves que acostumat a moure's per l'espessa boira de què parla el personatge de Frank està a punt de renunciar a la felicitat com a miratge. Però de fer-ho alhora reforçant els seus vincles íntims i el sentit de la responsabilitat col·lectiva. I tot això ens ho explica Morales de forma potent en aquest espectacle."

Ramon Oliver (La Vanguardia)

"Per pura intuïció diria que *Jo mai* s'ha fet sobre els ossos, músculs, nervis i pell del seu jove repartiment. (...) La nova obra d'Iván Morales (...) defuig el terme mitjà en les vides imaginades i les eines dramàtiques usades. Poc teatre convencional interpretat, bastant teatre físic i sincopat, i molt teatre narrat. Gairebé un espectacle de trobadors i bards posat al dia amb el llenguatge i la música d'ara mateix."

Juan Carlos Olivares (Ara)

RECORTES. HI VIS / FRAGILE

de **DAVID GREIG** i **CLARA BRENNAN**

versió **JUAN CAVESTANY** direcció **MARIANO BARROSO**

Gràcia / del 6 al 9 de febrer / Temporada 2013 - 2014

producció **Kasbah** i **Producciones[off]**

"Aquests *Recortes* que dirigeix formidablement Mariano Barroso... (...) En la seva intervenció, Nuria Gallardo s'instal·la amb convicció absoluta en la pell i el cor d'una mare batalladora. (...) No descobriré a aquestes altures la qualitat fenomenal de l'actor Alberto San Juan."

Joan Anton Benach (La Vanguardia)

"No és costum d'aquest crític recomanar de manera explícita que es vagi a veure un espectacle. Però les normes hi són per saltar-se-les, sobretot ara, quan les normes són una invitació a rendir-se i *Recortes* només serà fins aquest diumenge al Lliure de Gràcia. És un espectacle de necessària acció ideològica. (...) El projecte, liderat per Mariano Barroso (direcció), Juan Cavestany (versió), Nuria Gallardo (*Hi Vis*) i Alberto San Juan (*Fragile*), compta amb una posada en escena conseqüent amb el que denuncia. Austeritat sense renunciar a l'estètica."

Juan Carlos Olivares (Ara)

EL PRINCIPITO

a partir de la narració d'ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY
 versió i direcció **ROBERTO CIULLI**
 cia. **TEATRO DE LA ABADÍA**

Gràcia / del 13 de febrer al 2 de març / Temporada 2013 - 2014

producció **La Abadía**

El factòtum del Teatro de La Abadía, la millor icona de tot l'espectacle, es presenta com un ancià al·lucinat, amb una mirada inquietant que bascula entre la simple curiositat i el desconcert, una mirada ignorant del demà immediat, un punt esporuguida. L'espguard de José Luis Gómez ens torna a deixar veure l'interior agitat del personatge que hi havia a *Fin de partida*, de Samuel Beckett, que dirigí Krystian Lupa l'any 2010. (...) José Luis Gómez ve a ser l'encarnació d'un lector adult, d'una avançada maduresa, i que participa en el conegut relat d'una manera molt ambigua.+

Joan Anton Benach (La Vanguardia)

El petit príncep de José Luis Gómez remet de manera clara als pallassos de Samuel Beckett tant pel que fa a la presència escènica com a la manera de dir. Gómez, és clar, broda el seu personatge. El domini del cos, la profunditat de la mirada i els canvis de registre emotiu queden clars i els jocs de clown inventats pel director tenyeixen d'humor la posada en escena.+

Santi Fondevila (Time Out)

No falten elements per vestir la narració. Hi ha la bici amb ales, l'avió caigut a terra i els jocs amb el guix. Ella dibuixa un be, un taüt on pot estirar-se un home i fa els rituals per espantar una mort de la qual sempre reapareix l'ombra. Hi ha mil detalls i subtileses, com l'inspirat passatge del petó de la serp, però el millor està en la mirada al·lucinada i l'exhibició mímica d'un mestre com Gómez o en la innocència acriaturada de la suggerent Nieto.+

César López Rosell (El Periódico)

Les metàfores del relat de Saint-Exupéry adquireixen tal magnitud en boca de José Luis Gómez que provoquen calfreds.+

Miguel Gabaldón (Notodo.com)

Només a dos actors de l'alçada i de l'experiència de José Luis Gómez i d'Inma Nieto els és donat el privilegi de no desentonar en aquest autèntic escenari de la fantasia.+

Gordon Craig (Diario de Alcalá)

Per magnificar l'excel·lència d'un actor s'ha dit: «és capaç d'encantar el públic llegint la guia de telèfons». Doncs això els passa amb *El principito* al José Luis Gómez i a Inma Nieto, digna copartípic de l'aventura.+

Javier Villán (El Mundo)

SEULS

creació i direcció **WAJDI MOUAWAD**

cies. **AU CARRÉ DE L'HYPOTÉNUSE / ABÉ CARRÉ CÉ CARRÉ**

Montjuïc / del 27 de febrer al 2 de març / Temporada 2013 - 2014

coproducció **Au Carré de l'Hypoténuse-France / Abé Carré Cé Carré-Québec**

"Si en teníem cap dubte, després de veure *Seuls* podem constatar que Wajdi Mouawad és un home d'una altra galàxia. (...) Si Lepage és estètica, llibertat, interpretació, Mouawad és tot això més la potència destructiva i hipnòtica de Baudelaire, la lírica de Darwix i l'experiència d'algú que ha investigat qui és, fill de la guerra i l'exili. No es tracta només de meravellar-nos, sinó d'impactar-nos, de fer-nos sortir del teatre amb els ulls esbatanats. (...) Què ha portat un home com ell, dramaturg d'èxit, escriptor en vies d'èxit, a sortir sol a escena i fer tot el que fa? Aquesta és una pregunta la resposta de la qual no deu saber ni ell. Quan saluda el públic, enmig dels braves, Mouawad somriu, esgotat. I veiem clar, potser sí, que el que volia ser era una estrella fugaç. Un record ínfim però brillant enmig del cel."

Andreu Gomila (Time Out)

"*Seuls*, [és] un text que l'autor interpreta sol en escena. Harwan és un libanès exiliat al Quebec. Treballa en una tesi sobre Robert Lepage, vaca sagrada del teatre quebequès. Sol al seu apartament rumia sobre el seu passat i la seva identitat. Pràcticament ha oblidat l'àrab, però en el seu arxiu al portàtil busca una música de companyament i selecciona una cantant que molt bé podria ser Umme Kulsum. L'ombra i l'ànima de Harwan es desprenen del seu cos i es projecten en l'espai escènic. Tenen una existència pròpia que no sempre va d'acord amb la seva consciència. (...) L'univers de Mouawad gira i gira al voltant de la identitat, el desarrelament, la recerca de l'origen. A vegades a través d'històries horribles que mostren el pitjor de la condició humana, però sempre amb un nexa en comú. Una llum en la foscor més absoluta. Una confiança en el gènere humà, en la seva capacitat de compassió, malgrat tot. La força d'un compromís que té un extraordinari valor en un escriptor que, quan només era un marrec, va veure com les milícies cristianes metrallaven un autobús ple de palestins als carrers del seu Beirut."

Eduard Molner (La Vanguardia)

EL LLIURE DELS NENS

CONCERTS PER A NADONS

creació **PAULO LAMEIRO** direcció musical **CARLES PEDRAGOSA**

Montjuïc / del 22 al 30 de març / Temporada 2013 - 2014

producció **EL CANAL - Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona**

Una nova oportunitat per veure un concert que s'escapa de les convencions adultes.
Time Out Barcelona

En el *Concert per a nadons*, aquests descobreixen que la música es pot tocar.
Dani Chicano (El Punt Avui)

Els infants poden gaudir amb Bach o Mozart i ballar al ritme de jazz i rock; i fins i tot poden tocar o llepar els instruments, acostar-se als intèrprets i moure's amb els ballarins.
Diari de Girona

La idea en què es basa aquest espectacle és que els més menuts són persones petites, però no per ser petits no senten curiositat per tot allò que sona i es belluga.
Laura Byron (La Vanguardia)

A CASA (KABUL)

de **TONY KUSHNER** direcció **MARIO GAS**

Montjuïc / Espai Lliure - del 2 al 20 d'abril / Temporada 2013 - 2014

producció **Bitò Produccions**

Levant-se . abraçant en solitari la magnitud de l'obra. una extraordinària Vicky Peña. Només el seu monòleg (la part del díptic que correspon a *Homebody*) acompanya l'arriscat vol tràgic de l'autor. Una brillant digressió que porta una dona avorrida d'un suburbi de Londres a Kabul. Un viatge interior que només es pot fer amb l'ajuda d'un *djinn* anomenat Tony Kushner.+

Juan Carlos Olivares (Avui)

Una obra brillant. L'esplèndid monòleg d'una hora que interpreta Vicky Peña en una de les seves millors actuacions. L'agilitat, variabilitat i precisió de cada gest, de cada mirada, de cada entonació de la veu. La desimboltura amb què Peña explica la història de l'Afganistan, des dels orígens, 15 segles abans de Crist, els seus esplendors i misèries, els regnats i les guerres, l'apogeu i les invasions; i la manera com capriciosament introdueix comentaris sobre la seva vida, l'afició per les paraules rares, la manera com s'adreça al públic, el seu joc amb els barrets afganesos. En definitiva, un espectacle excel·lent que va provocar un aplaudiment calidíssim dels espectadors el dia de l'estrena. *Homebody* apassiona.+

María José Ragué (El Mundo)

Superba actuació de Vicky Peña. Un monument interpretatiu extraordinari, captivador, pletòric de sensibilitat, emoció i convicció. És el cim professional d'una immensa actriu. (...) Si per la seva actuació no li concedeixen el Max màxim de l'any, el jurat d'aquests premis pot passar a formar part immediatament de la peonada agrària espanyola.+

Joan Anton Benach (La Vanguardia)

Vicky Peña és la Mare, la *Homebody* (mestressa de casa) del títol, la prototípica anglesa apassionada pel Viatge en majúscula. (...) La Mare ens llegeix planes d'una antiga guia sobre la mil·lenària ciutat de Kabul, l'originari Jardí de l'Edèn; es perd, dopada amb antidepressius, per enforcalls mentals i paraules inventades; ens narra la seva aventura passional, real o imaginària, amb un venedor musulmà de l'East End, com l'Àlicia fascina pel Barreter Boig, i proclama el seu amor impossible per la refotuda bellesa del món. És en aquest terç final quan Vicky Peña avança vers el públic i vola lliure i ens fa volar en un dels treballs més complexos i difícils de la seva carrera.+

Marcos Ordóñez (El País)

Vicky Peña, inqualificable: senzillament ens rendim als seus peus. L'hora de monòleg que ofereix deixa bocabadat, des de la rialla fins a l'emoció profunda de la carcanada. Només asseguda en una cadira, arrossegant amb cada petit gest, fins i tot quan es posa les ulleres al cap. Aquesta dona xucla l'espectador i el fa partícip de la vida de la lectora compulsiva fascina per l'Afganistan. Ja dempeus, vora la platea, està tocada per la màgia. Un treball que, com un líquid per als déus, emprèn el camí directe fins a sedimentar-se en la memòria de l'espectador.+

Teresa Ferré (El Punt)

INFORME PER A UNA ACADÈMIA

de FRANZ KAFKA direcció XAVIER RICART i IVAN BENET

Montjuïc / Espai Lliure - del 8 de maig a l'1 de juny / Temporada 2013 - 2014

coproducció **Gatcapat SL, Temporada Alta 2013, Julio Manrique, Sílvia Pérez Cruz SL**

Després de l'experiència viscuda ahir a l'Espai Lliure, ja no podré mirar cap adaptació teatral d'aquest conte sense pensar en Ivan Benet convertit en Peter el Roig. (...) En aquesta adaptació teatral se'ns obre la porta d'un univers que és tot un regal que fa Benet al públic: mostrar el seu amor per la cultura alemanya escollint el període d'entreguerres. (...) A més del perfecte domini sobre el text, és fascinant observar el control absolut que Benet té del seu propi cos, en alguna escena exercint un efecte gairebé hipnòtic. A cada glop, al mínim detall del rostre, amb un simple moviment d'una espatlla o durant una lleu inclinació de cap, en cap moment fa que l'espectador obliidi la naturalesa d'aquest simi que, al llarg de cinc anys, ha construït a base de patiment una metamorfosi fins a aparentar ser humà. I també l'extrem retorn a les arrels simiesques amb una flexibilitat marcada, un salt o un gemec esgarriós. (...) L'escenografia, una preciosa capsa de sorpreses de Jordi Queralt, és artesanía pura que no només es transforma en diferents espais escènics al llarg de la funció segons les necessitats del text, sinó que també s'apropa a l'obra d'art tal com es pretenia a la Bauhaus. (...) Aquest espectacle és sensacional, i mereix pròrroga, gira i un altre espai que l'aculli. No acostumem a tenir la sort de gaudir d'aventures tan personals, honestes i sobretot d'aquesta qualitat artística a partir del text d'un dels autors més importants de la literatura universal. De moment aquesta és la darrera setmana en cartell. +

Teresa Ferré (Notes de escena)

"Un espectacle magnífic, emocionantíssim, que et manté en suspens, alçant una paraula rere l'altra, una mirada rere l'altra, amb els ulls encesos, savis i ferotges, en una posada imaginativa, acurada fins en l'últim detall, que firma (la seva primera direcció) amb Xavier Ricart. I, un altre regal, amb música de Sílvia Pérez Cruz: música de quinqué de acetilè per a una veu èpica, la veu dels grans narradors. (...) Veient-lo obrir les seves capsas secretes com un nen escampant les joguines, vaig pensar que al Chéreau l'hauria complagut molt aquest treball, més un Chinchón sec que un Anís del Mono. Canta, Pere. Benvingut a la reserva, benvingut al *show*: *And I was so drunk, and I was so happy, and I was so sad* +"

Marcos Ordóñez (El País)

Ivan Benet realitza una gran creació amb un desplegament interpretatiu que sentén com un metafòric fregolisme. No hi ha màscares, sinó personalitats superposades que apareixen i desapareixen amb enorme velocitat davant l'espectador. Un virtuosisme circense que Benet ofereix amb extraordinària naturalitat, amb l'elegància d'un mag de llacet blanc i barret de copa. +

Juan Carlos Olivares (Ara)

"Ivan Benet ens ho acaba de descobrir en aquest magní, c muntatge de l'obra en què ens ofereix la que és, ns avui la interpretació més descomunal de la seva carrera com a actor: potser no hi havíem caigut, però el cèlebre mico humanitzat i xerraire de Franz Kafka ha nascut per ser un *crooner* perfecte capaç de fer ombra al mateix Sinatra. (...) Com ens demostra un Benet pletòric de talent, quan ets un mico amb un resignat *fair play*saps com transformar les paradoxes de la llibertat impossible en boniques balades de dipsòman."

Ramon Oliver (La Vanguardia)

EL HIJO DEL ACORDEONISTA

de **BERNARDO ATXAGA** adaptació **PATXO TELLERIA** direcció **FERNANDO BERNUÉS**
 cia. **TANTTAKA TEATROA**

Montjuïc / de l'11 al 15 de juny / Temporada 2013 - 2014

producció **Tanttaka Teatroa** i **Antz3rkiz: Teatro Arriaga** (Bilbao), **Teatro Principal** (Vitoria-Gasteiz) i **Teatro Victoria Eugenia** (Donostia)

%Diàtonic, emotiu, a estones sentimental, de bona factura, establert en uns paràmetres de producció d'un valor considerable i que pot interessar un ampli sector d'espectadors.+

Carlos Gil Zamora (Artezblai)

%Un muntatge arriscat i exemplar, i una història terrible i angoixant. (...) Teatre polític. Ni el muntatge ni el text no deceben. (...) Sòbria interpretació. No hi ha estrelles i sí una mena de sintonia i uniformitat coral sense individualitats acusades.+

Javier Villán (El Mundo)

LA RONDE DE NUIT

de **LE THÉÂTRE AFTAAB, EN VOYAGE** direcció **HÉLÈNE CINQUE**
a partir d'una proposta d'**ARIANE MNOUCHKINE**

Montjuïc / del 19 al 22 de juny / Temporada 2013 - 2014

coproducció **Théâtre du Soleil** i **Théâtre Nanterre-Amandiers**

Un teatre, refugi d'exiliats. Amb *La ronde de nuit*, la companyia afganesa del Théâtre Aftaab (que vol dir solquen dari) ens parla d'exili, d'asil, de les relacions humanes. Un espectacle greu i compromès, en el qual la lleugeresa i la broma us agafen desprevinguts. S'ha de veure!+

Marianne Bliman (Les Echos)

Hi ha molt d'humor i de malícia en aquest espectacle tan ben elaborat, i també molta gravetat. (...) Els actors canten, els espectadors ploren. I comprenem més profundament i des de dins què és ser un estranger sense papers.+

Armelle Hélliot (Le Figaro)

Aquest espectacle, murmurant de vida i d'anècdotes, testimonia amb els mitjans tragicòmics del teatre, concrets, sempre tan concrets, l'abisme que separa aquest joves actors de la societat afganesa, amb les seves tradicions . per no parlar dels talibans. Parla amb pudor del seu dolor punyent, dels seus inferns per triar, entre privilegiats i separats. Quan, en la nit de ficció, els dorments tenen malsons en què reviu els seus terrors, pensem en el *Dernier Caravansérail* d'Ariane Mnouchkine, en les odisses cruels dels humils que vaguen pel món. Quan tota aquesta petita població nocturna, per fi encalmada, miren junts com desfilen per una pantalla fotografies de l'Afganistan, la nostàlgia va més enllà de les paraules. (...) Aquesta vegada, saben que no podran tornar a l'Afganistan amb l'espectacle. Seria massa perillós per a ells i per a les seves famílies. (...) Aquest espectacle ha de fer gira, és vital per a la seva economia i vital per als actors del Théâtre Aftaab. Ha de fer gira perquè irradia joventut, amor i art del teatre. Li ha de tocar el vent del món.+

Odile Quirot (Le nouvel Observateur)

La ronde de nuit només pot ser un dels espectacles més emocionants i més apassionants de la temporada.+

Thomas Hahn (Microcassandre)

Sobretot s'hi diu que sota la roba anònima que són les jaquetes o els anoracs, s'hi amaga un poble, amb un passat sencer, una vida, una història, que l'exili no és, veritablement, una cosa fàcil de viure. (...) Al final de l'espectacle, una espectadora s'exclama amb un crit: El relleu està assegurat! No hi pot haver un compliment millor.+

M-C.N. (Pariscope)

LINAPOLINA

concert de LINA SASTRI

Montjuïc / 4 d'octubre / Temporada 2014 - 2015

Espectacle inaugural i singular de la temporada del Teatre Lliure... Nit de Campània, per als que encara tinguin capacitat de fer viatjar la imaginació.+

Andreu Sotorra (Clip de teatre)

El Lliure de Montjuïc arrenca aquesta nit la programació d'una manera inusual: amb la cantant i actriu napolitana Lina Sastri, que presenta *Linapolina*, la primera parada de la travessia que el Lliure realitzarà aquest any pel teatre napolità.+

Justo Barranto (La Vanguardia)

El públic segueix l'actriu per les muntanyes russes de la sensualitat musical i l'aplaudeix.+

(Ansa.it)

Un espectacle que fon prosa, música i dansa, que narra la Nàpols de Sastri, la seva terra, en una paràbola poètica, en un flux de l'anima que va i ve com el mar. Narra el temps de tornar a casa, als seus orígens, barrejant els records, les nostàlgies i les felicitats més íntimes.+

(Corriere della sera Roma)

Sastri superlativa canta l'anima de Nàpols. Un vincle únic i inesborrable, el d'una gran actriu amb la ciutat que la va veure néixer. Lina Sastri i Nàpols són una mateixa cosa. (...) És difícil explicar amb paraules què és *Linapolina*. Un retrat de contradiccions, plaers i pors de la ciutat més alegre i turmentada d'Itàlia, una cançó sentimental a la llum de la lluna que es reflecteix al mar, la lluita d'una dona que fuig de les seves hipocresies, vida autèntica per afrontar, per empaïtar i atrapar en una abraçada apassionada. (...) El costat humà, tràgic, alegre i despietat de Nàpols. (...) Sastri fa una interpretació magistral entre la prosa, el cant i la dansa, als límits del concert però sempre a la platja de l'escenari, banyada per les emocions. És una força de la natura que testimonia que l'anima napolitana és immensa i preciosa, que l'art existeix i que no s'ha de perdre.+

Giuseppe D'Errico (Critical Minds)

La Sastri escriu, dirigeix, canta i dansa en un escenari que l'envolta. Transmet la seva energia, el seu amor per la idea d'una ciutat que forma part d'ella, com la seva anima. I el seu relat es converteix en un tango seductor que encanta a tothom que tingui l'audàcia de creuar la seva mirada, feta de sol i de mar.+

Mariaelena Prinzi (WebMagazine)

EMILIA

creació i direcció **CLAUDIO TOLCACHIR**

Montjuïc / del 16 al 26 d'octubre / Temporada 2014 - 2015

producció **Producciones Teatrales Contemporáneas**

Emilia: caça major. *Emilia* és, pel meu gust, l'obra més complexa, arriscada i ferotge de l'argentí Claudio Tolcachir. Encara m'estic recuperant del seu impacte als Teatros del Canal. Extraordinària funció: text, posada en escena, interpretacions. Molt dura, molt negra, amb una tensió asfixiant, i un dels treballs d'equip més intensos i conjuntats que he vist. Té l'estranyesa d'un malson, però ja sabem que hi ha malsons que passen a plena llum, un dia rere l'altre. En família. (...) *Emilia* està omplint el Canal. El públic detecta quan hi ha vida, quan hi ha caça major. (...) Com a dramaturg, Tolcachir dosifica molt sàviament la informació, donant les pistes precises sense ocultar cartes ni subratllar la naturalesa profunda de cada personatge, sense forçar-nos a treure conclusions anticipades. Com a director, mostra aquí un impressionant maneig dels tempos. (...) La funció té alguna cosa de primigènia, alguna cosa que apel·la directament als sentits i les emocions bàsiques, al dolor i a la por, a la còlera i la pietat. Els cinc actors defensen personatges difícilíssims, amb moltes capes i molts colors. He vist grans treballs de Gloria Muñoz, però aquest s'endú la palma. És un làser quirúrgic, entre Geraldine Page i Julia Caba Alba. (...) Malena Alterio, amb la fragilitat anímica d'una nena atemorida, et trenca el cor lentament, de principi a final: un altre *tour de force*. David Castillo es mou entre l'agitació extrema, arran del perill, i una indefensió melancòlica, commovedora. Daniel Grao ens mostra un Gabriel futur, madur i desolat per la pèrdua, i a cavall de la seducció i l'egoisme en el present de la història. Alfonso Lara em va deixar sense alè. Enorme personatge i enorme interpretació: no em sembla cap hipèrbol dir que està molt a prop de la vitalitat, la precisió, la subtileza i el vitalisme neuròtic de James Gandolfini, potser perquè Walter no està lluny de Tony Soprano, un monstre revestit de bonhomia. No, m'expresso malament: la clau està en com sap fer que coexisteixin la bonhomia i la monstrositat del personatge. El crescendo de l'última mitja hora (per escriptura, direcció i interpretació) és una de les coses més poderoses que he vist últimament dalt d'un escenari. Heu de veure *Emilia*. Et deixa exhaust, estremit, sacsejat i elevat com les grans tragèdies. +

Marcos Ordóñez (El País)

Emilia és una comèdia negra, ombrívola com el cor del seu hiperactiu protagonista, que intenta camuflar el seu buit interior (i l'artifici on viu) sota l'efúria, la loquacitat i la sobreactuació permanents. Si s'aturés, s'afonsaria. (...) L'*Emilia* de Gloria Muñoz destil·la abnegació genuïna i una falta d'amor propi connatural a qui es va veure obligada, per classe social i circumstàncies, a consagrar la seva vida a tenir cura del que és dels altres i a oblidar-se d'ella mateixa. +

Javier Vallejo (El País)

Claudio Tolcachir no et deixa indiferent; arrisca, investiga, força les situacions, la ràbia i el melodrama a *Emilia*. És lògic que vulgui deixar enrere i superar, recolzant en les seves línies mestres, la marca personal: *La omisión de la familia Coleman*. Conflictes familiars que són, alhora, conflictes socials. Psicologisme dels personatges que són, alhora, radiografia d'una col·lectivitat. L'eix de la representació és Gloria Muñoz, i una direcció de Tolcachir poderosa, però amb alts i baixos. I amb Gloria Muñoz, substància medul·lar de la funció, la violència controlada i, amb freqüència, incontrolable d'Alfonso Lara, un perdedor; el dolor reprimat de Malena Alterio; i Daniel Grao i David Castillo. +

Javier Villán (El Mundo)

SONATA DE OTOÑO

d'INGMAR BERGMAN versió i direcció DANIEL VERONESE

Montjuïc / del 6 al 9 de novembre / Temporada 2014 - 2015

producció **Sebastián Blutrach**

Ma calgut buscar la intensitat en els intercanvis dialèctics... És, per exemple, del tot escruixidor el relat d'Eva sobre la seva infantesa i les terribles mancances d'afecte i d'amor per part de la seva mare. Va més enllà d'una acusació, és una causa general contra una maternitat denegada, contra una filiació mutilada...+

Eduard Molner (La Vanguardia)

La peça arriba amb la garantia de projectar dolls de veritat, després que s'hagi estat representant durant vuit mesos a la capital argentina... Veronese busca que els actors trobin i construeixin el caràcter dels seus personatges... En aquesta versió guanya presència la trama del fill mort de la parella, narrat sempre en un llenguatge planer...+

Jordi Bordes (El Punt Avui)

Un director (Veronese) bolcat en les emocions humanes que persegueix, i aconsegueix treure a cops de puny la veritat dels seus intèrprets...+

Imma Fernández (El Periódico)

Interessant visió des de Buenos Aires del gran drama del suec sobre la relació mare-filla...+

Jacinto Antón (El País)

De exigència i alhora humanitat amb què intèrprets i director han tractat aquest clàssic, se'n desprèn l'autenticitat i l'experiència emocional que es viu a dalt i a baix de l'escenari...+

Anna Mestre (Ara)

Allà [*Sonata de otoño*] hi havia un reconeixement, un amor compartit per Bergman en relació amb tot el que ens fa pensar sobre el que som o el que podríem ser, sobre la necessitat d'estimar-nos encara que ens odiam, sobre les culpes que descarreguem en els altres...+

Imma Merino (El Punt Avui)

El cas és que, ara, el molt definit univers d'Ingmar Bergman ve a coincidir amb el no menys definit univers de Daniel Veronese, un director excepcional que (...) sap com agafar un text (...) i vampiritzar-lo per complet sense trair-ne mai l'essència...+

Ramon Oliver (La Vanguardia)

Daniel Veronese ha presentat una admirable, depurada versió del text de Bergman, que a mi m'agrada més que la pel·lícula: la seva posada en escena em sembla més pròxima i més habitable, sense que això n'amanseixi el dolor...+

Marcos Ordóñez (El País)

MY PERFECT MIND

creació **TOLD BY AN IDIOT** direcció **KATHRYN HUNTER**

Montjuïc / 20 i 21 de novembre / Temporada 2014 - 2015

coproducció **Told by an Idiot, Young Vic Theater i Theater Royal Plymouth**

Una exploració inclassificable plena de records, moments hilarants i delirants, de salts continus en el temps i d'un joiós joc entre els dos intèrprets.+

Jose Carlos Sorribes (El Periódico)

Molta atenció: qui us espera a l'escenari és ni més ni menys que una de les glòries d'aquest teatre britànic sempre tan gloriós, Edward Petherbridge.+

Ramon Oliver (La Vanguardia)

Ara a *My Perfect Mind* [Edward Petherbridge] barreja amb l'emoció i, sobretot, molt d'humor, la història del seu infart cerebral amb *El rei Lear* mentre el seu company d'escena dona vida a la seva mare, al doctor, al seu director i fins i tot al seu xofer.+

Justo Barranco (La Vanguardia)

Petherbridge i Hunter són una parella tan estranya com perfecta: Lear i bufó, *clown* i August, Quixot i Sancho. (...) Petherbridge ronda els vuitanta però aquí el teniu, a peu d'obra i fent gira, servint amb el seu amic i col·lega aquesta filigrana que és una de les joies de la temporada. *My Perfect Mind* desbordant d'humor, a estones surreal i vertiginós, però també emoció, retardada perquè exploti amb més força. (...) Peter Brook n'hauria celebrat la posada en escena.+

Marcos Ordóñez (El País)

Generat monstre de l'escena britànica, l'actor Edward Petherbridge es presenta per primera vegada a Espanya amb l'aplaudida *My Perfect Mind* (...) Les elogioses crítiques ho constaten.+

Imma Fernández (El Periódico)

MISÀNTROPO

de MOLIÈRE versió lliure i direcció MIGUEL DEL ARCO

Montjuïc / del 25 de novembre al 7 de desembre / Temporada 2014 - 2015

coproducció **Kamikaze Producciones, Teatro Español de Madrid i Teatro Calderón de Valladolid**

Quin gust veure l'Espanol ple a vessar de públic entusiasta gràcies a l'entrega i el talent de la companyia Kamikaze. I amb un *Misántropo* que et sacseja, que diverteix i commou, que té la intensitat i el ritme d'un gran partit amb un gran equip. Un dels millors muntatges de la temporada.

Marcos Ordóñez (El País)

"Miguel del Arco la torna a clavar amb *Misántropo*."

Jordi Bordes (Recomana.cat)

Ara, Alcestes (...) ha caigut en mans d'un dels directors més cotitzats de la escena espanyola (...) l'aplaudit espectacle que ara arriba al Lliure també va ben ple de marxa i gran diversió.

Ramon Oliver (La Vanguardia)

"Alcestes, brillantment interpretat per Israel Elejalde. El muntatge té intensitat, té ritme... Miguel del Arco ha demostrat repetidament ser un grandíssim director."

María José Ragué

"Poquelin (Molière) rejoveneix. Israel Elejalde és un Alcestes dramàtic i potent, tant en l'humor crític com en la gelosia. Trepidant, engrescadora, enganxadissa, diria que cap espectador no se'n pot desentendre ni un moment perquè ni l'acció, ni el ritme, ni com s'embolica la troca amb aires de fulletó li permeten desconnectar-ne."

Andreu Sotorra (Clip de teatre)

Misántropo és una obra més que recomanable, és una obra que cal veure, una obra que dóna prestigi al prestigiós escenari del Teatre Lliure. Res hi sobra i tot brilla en aquest artefacte teatral on només trobem a faltar Molière, la presència del qual es dilueix quedant relegat només al títol. És això un defecte? Potser, abans de respondre, cal recordar el que deia Goethe: l'obra d'art ha de ser interpretada i valorada des de la seva autonomia i, des d'aquest punt de vista, *Misántropo* dirigit per Miguel del Arco és una gran obra, una obra per treure el barret.

Anna Maria Iglesia (Núvol)

El director madrileny (...) en cinc anys s'ha convertit en un nom imprescindible als escenaris espanyols.

Justo Barranto (La Vanguardia)

Miguel del Arco ha aconseguit bastir unes situacions ben coherents i d'una poderosa versemblança. (...) *Misántropo* ofereix una interpretació de primera, començant pel protagonista, Israel Elejalde, i seguint per Bárbara Lennie, Manuela Paso, Raúl Prieto i la resta d'actrius i actors. Un espectacle molt ben construït, àgil, vibrant i eficientment embolicat per l'escenografia d'Eduardo Moreno.

Joan Anton Benach (La Vanguardia)

LE VOCI DI DENTRO

d'EDUARDO DE FILIPPO direcció TONI SERVILLO

Montjuïc / del 10 al 13 de desembre / Temporada 2014 - 2015

coproducció **Piccolo Teatro di Milano-Teatro d'Europa, Teatro di Roma i Teatri Uniti di Napoli**

La elegància proverbial del Piccolo de Milà i el coloriment popular dels Teatri Uniti de Nàpols van ajuntar-se en el muntatge de la comèdia del gran Eduardo de Filippo. Dirigida i interpretada per Toni Servillo - un dels monstres de la escena teatral i cinematogràfica més aplaudits de l'estar system italià - ha passat amb una fugacitat meteòrica pel festival omplint de gom a gom el teatre Municipal. (...) El públic - conscient de assistir a una celebració irreplicable - va dedicar una llarga ovació al director i a la quinzena d'actors, un aplaudiment fervorós, esperonat per un final de l'obra especialment - maliciosament? - commovedor. (...) Feble i fràgil es mostra el vell Alberto Saporito (...) La desconfiança, els recels, les sospites i les acusacions mútues conformen la lliçó penosa que Eduardo de Filippo desenvolupa - explícitament o tàcitament - en una història al final de la qual un gran error ha posat en evidència la misèria moral de tota una societat. Un moment abans de liquidar la paràbola, els dos germans Saporito, sols a la escena desert, són la imatge d'una condemna col·lectiva després d'una batalla en va. I el públic es rendeix a l'actuació colossal de la parella i de tot el conjunt. +

Joan Anton Benach (La Vanguardia)

Els personatges estan exhaustos, carregats de pors i de sospites, amb els nervis desfets, els afectes trencats i els somnis (a l'original n'hi ha tres: el d'Alberto, el de la criada i el de la senyora Rosa) com un mirall fosc de tot allò que no es diu. De Filippo parteix d'una premissa molt pirandelliana, però no cau en la fredor intel·lectual que de vegades va tenallar de vegades el seu mestre. Radiografia la devastada vida moral de la postguerra italiana sense perdre mai de vista la presa de terra: tot i l'extrema negror del dibuix, *Le voci di dentro* es, per damunt de tot, teatre popular, que emociona, intriga i diverteix. (...) Toni Servillo ha presentat una versió alleugerida (...) més farsesca a la primera part i més desolada a la segona, i passa d'un to a un altre una mica abruptament. (...) Com a actor és un fora de sèrie, però per al meu gust està extraordinari quan el seu frenesí porta a la constatació de l'error i a l'aflicció per tota la porqueria emergent. (...) La companyia dels Teatri Uniti és igualment sensacional. Ha estat un plaer descobrir, en el seu debut actoral, Pepe Servillo, el germà de Toni, que interpreta Carlo, el germà d'Alberto, amb una temible i taciturna malignitat. +

Marcos Ordóñez (El País)

RHUM

de **JOAN MONTANYÈS 'MONTI', MARTÍ TORRAS MAYNERIS i JORDI MARTÍNEZ**
 direcció **MARTÍ TORRAS MAYNERIS**

Gràcia / del 17 de desembre al 10 de gener / Temporada 2014 - 2015

coproducció **Velvet Events i Grec 2014 Festival de Barcelona**

Rhum és, senyores i senyors, una mostra del riquíssim llegat de l'oblidable artista Joan Montanyès. En efecte, una de les principals contribucions del pallaso Monti a la escena contemporània catalana ha estat la recuperació i revitalització del repertori pallasesc tradicional. La obra de Monti ha estat una feina feta amb una convicció i una voluntat irreductibles, (...) de manera que ara *Rhum* llisca com un precís mecanisme de rellotgeria. Incardinades en una trama en què la ficció pallasca s'alterna feliçment amb el *théâtre vérité*, les entrades de pallasos s'encaixen les unes amb les altres en un magnífic non stop situacional que manté el públic constantment pendent de la pista. Així, veiem com s'enllacen sense solució de continuïtat el duel entre dos clowns, el mirall trencat, la corrida, la flor meravellosa, The Swimming Brothers, la cucina marrana, la ballesta, Carrega, descarrega! i, fins i tot, una entrada musical de represa a càrrec de Pep Pasqual i Peppino, excel·lent director musical i ara pallaso contraaugust virat d'excèntric. Jordi Martínez, Senyor Martínez, broda magistralment el seu pas de clown a august (quan es calça els sabatots i ve un calfred a l'espina), Joan Arqué, Senyor Arquetti, compon un clown tan murri com elegant i seductor, Guillem Albà, Wilhaç, salta de l'august al contraaugust amb una contenció mil·limètrica (genial el mà a mà de parar taula amb Roger Julià, Giuliani, aquest, una mena d'argent viu finament autocontrolat, un personatge enormement atractiu, una autèntica descoberta). L'espectacle es bisa amb una desbocada entrada musical digna del millor Spike Jones (un dels ídols del malaguanyat Monti), en què tots cinc pallasos harmonitzen gags, música, temperaments i intensitats d'actuació en una energètica performance que provoca l'entusiasme del públic. Pel que fa a l'evolució emotiva de què els parlava, precisament el punt en què l'espectacle em va semblar més vulnerable quan l'estrena del Grec, la companyia ha superat l'estadi del dol i l'home i ha aconseguit allò que hauria fet més feliç a en Monti: un espectacle vibrant, explosivament vital i gamberro però amb altes dosis d'eficiència, humanitat i tendresa, on la presència del company absent s'hi estima amb maduresa i serenitat. Ara, *Rhum* és un espectacle acabadíssim, de comprensió universal, capaç de fer temporada a les principals ciutats europees. I, per cert, fem vots perquè el Lliure no trigui gaire a tornar-los a programar a la sala de Gràcia aquest mateix 2015.

Jordi Jané recomana.cat

2.3.2 CICLE FORA D'HORES

FORA D'HORES

DOS MACHOS VERDES FRITOS

creació i direcció **OSCAR MACHANCOSES i DAVID VERDAGUER**
cia. **LA BACANAL**

Gràcia / 13 de desembre / Temporada 2013 - 2014

producció **La Bacanal**

FORA D'HORES

INVASIÓN

de **GUILLEM CLUA** direcció **JOSÉ LUIS ARELLANO**
LA JOVEN COMPAÑÍA

Montjuïc / Espai Lliure - 14 de gener / Temporada 2013 - 2014

producció **Acción Sur s.l.**

FORA D'HORES

SOBRE ELS DANYS DEL TABAC... I LES OSTRES

d'ANTON TXÉKHOV versió i direcció FRANCESC CERRO-FERRAN

Gràcia / 24 de gener / Temporada 2013 - 2014

FORA D'HORES

AUTORRETRATO DE UN JOVEN CAPITALISTA ESPAÑOL

creació i direcció ALBERTO SAN JUAN

Gràcia / 7 de febrer / Temporada 2013 - 2014

FORA D'HORES

AL LLARG DEL KURT

VICKY PEÑA canta **KURT WEILL**

Gràcia / 25 de febrer / Temporada 2013 - 2014

FORA D'HORES

FROM BACH TO RADIOHEAD

concert d'**ARA MALIKIAN**

Montjuïc / 3 de març / Temporada 2013 - 2014

FORA D'HORES

THE CIRCUS

de **CHARLES CHAPLIN** música **LLUÍS VIDAL**

Montjuïc / 10 de novembre / Temporada 2014 - 2015

FORA D'HORES

VIDA VINYOLI

de **FELIU FORMOSA, CINTA MASSIP i JOAN ALAVEDRA**

Gràcia / 17 de novembre / Temporada 2014 - 2015

2.5 PROGRAMES DE COL·LABORACIÓ

ONES LLIURES

textos de **MARC ARTIGAU, MANUEL DUESO, JORDI ORIOL i MARILIA SAMPER**

Montjuïc / Espai Lliure - 3 i 4 de desembre / Temporada 2014 - 2015

Nduti autoria i direcció **Marc Artigau** / **19:06 Afirmatiu** autoria i direcció **Manuel Dueso**

Memòria plena autoria i direcció **Jordi Oriol** / **Línies** autoria i direcció **Marília Samper**

producció **Teatre Lliure** amb la col·laboració de **Catalunya Ràdio - Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, S.A.**

RECITAL DE PIANO

de **NOVAK PAVLICIC**

Montjuïc / Espai Lliure - 10 de desembre / Temporada 2014 - 2015

una col·laboració del **Teatre Lliure** i l'**Escola Superior de Música de Catalunya È ESMUC**

3 PROGRAMACIÓ FORA DE TEMPORADA

3.1 PROJECTE AIXOPLUC

Va sorgir a finals del 2012 com una necessitat no premeditada, i en poc temps, a una gran velocitat, va prendre una forma molt més completa del que ens haguéssim pensat mai. El projecte **Aixopluc** es tanca l'any 2014 amb un únic espectacle.

AIXOPLUC **VÀNIA**

d'ANTON TXÉKHOV adaptació i direcció ORIOL TARRASÓN
cia. LES ANTONIETES

Montjuïc / Espai Lliure - del 8 de gener al 2 de febrer / Temporada 2013 - 2014

producció **Les Antonietes**

"Si aquí a 20 anys encara queden historiadors del teatre, podran dedicar-li un capítol al que ha passat aquest gener del 2014. Potser aquest senador carallarga es passa de frenada. Potser li podeu dir somiatruites, fins i tot neci, però passa que hi ha tres companyies joves que s'han aliat, han estrenat espectacles rodons, han omplert platees i han fet soroll. Parlem de Les Antonietes amb *Vània*, Sixto Paz amb *Pulmons* i Prisma amb *Jo mai*. El cas de Les Antonietes és el més frapant, el més sublim, perquè han estat capaços de fer el que ningú no havia fet mai en aquest país: muntar un Txékhov de manera interessant. El seu *Vània* és el millor Txékhov local en almenys dues dècades. Sí, sí, dues dècades. Ni Manrique, ni Ollé, ni Broggi, ni Subirós. Són aquests xavals de vint anys els que ho han fet millor, gairebé tan bé com aquell *Espia a una mujer que se mata* de l'argentí Veronese. Còmic i tràgic, sincer i proper, expansiu i introvertit, riem i plorem, la seva versió de *Oncle Vània* és superba, electrizant."

Andreu Gomila (Time Out)

+Escenes de la vida al camp en quatre actes, vistes mil vegades en versions i muntatges de tota mena, i que ara, en aquest muntatge de Les Antonietes sonen noves. Aquest és el mèrit del treball d'Oriol Tarrasón. (...) Doten de frescor, en el sentit més jovial i vigorós del terme, el clàssic de Txékhov sense deixar-ne de banda l'essència. (...) Amor, odi, enveja, gelós, passió, sentit del deure, desesperació, por. Els cinc intèrprets es fan seves les emocions de la peça fins fer-les desbordar.+

Begoña Barrena (El País)

"Els amants de Txékhov, del teatre i els que arrufen el nas quan pensen en un autor del segle passat haurien de passar per l'Espai Lliure, perquè els espera una bona vetllada. (...) La manera d'explicar-la resulta fresca, innovadora, contemporània, propera. (...) És un treball actoral de conjunt notable, del qual val la pena destacar Arnau Puig, que interpreta el professor Serebriakov i dobla paper amb l'ingenu Talegui. Si a la Sònia d'Annabel Castan li manca expressar un pèl més de ràbia, al metge Astrov de Bernat Quintana li sobren tocs de jove simpàtic. Petits detalls que no afecten, però, una funció intel·ligent que clava les paraules i reflexions de Txékhov en la nostra ment sense contemplacions i amb eficàcia. Bravo!+

Santi Fondevila (Ara)

Les Antonietes no perden mai de vista la possibilitat de potenciar també al màxim el trist humor contingut al text, i (i trencant una mica aquell punt d'identificació al millor estil Stanislavski amb què acostumem a associar el teatre de Txékhov), es permet el luxe no solament de trencar la quarta paret, sinó també de posar en evidència els mateixos paranys de la representació. (...) El conjunt, resulta potent, intens, i farcit de notables interpretacions.+

Ramon Oliver (recomana.cat)

3.2 FESTIVAL GREC

GREC 2014 FESTIVAL DE BARCELONA **EL GREC AL LLIURE**

Montjuïc / Gràcia - del 2 al 26 de juliol / Temporada 2013 - 2014

The Fountained - cia. **Toneelgroep Amsterdam**

Montjuïc - Sala Fabià Puigserver - del 2 al 4 de juliol

El bon lladre - direcció **Xicu Masó**

Montjuïc - Espai Lliure - del 3 al 6 de juliol

Tripula - cia. **Farrés Brothers**

Montjuïc - Sala Fabià Puigserver - 7 i 8 de juliol

Victòria d'Enric V - direcció **Pau Carrió**

Gràcia - del 9 a l'11 de juliol

Monòlit - de **Toni Mira**

Montjuïc - Espai Lliure - del 10 al 12 de juliol

tauberbach - **Münchner Kammerspiele / Les Ballets C de la B / Alain Platel**

Montjuïc - Sala Fabià Puigserver - de l'11 al 13 de juliol

Ubu Roi - **Cheek by Jowl**

Montjuïc - Sala Fabià Puigserver - del 17 al 20 de juliol

Rudo - **Manolo Alcántara & Xavier Erra**

Montjuïc - Espai Lliure - 18 i 19 de juliol

Le capital - direcció **Sylvain Creuzevault**

Montjuïc - Sala Fabià Puigserver - del 24 al 26 de juliol

Rhum - **Monti & Cia**

Montjuïc - Espai Lliure - del 24 al 26 de juliol

4. ALTRES ACTIVITATS

4.1 COL·LOQUIS

Durant el 2014 hem continuat oferint al públic les sessions de col·loqui amb els equips artístics després de la funció, moderats pel periodista Xavier Graset.

- **19/01** col·loqui amb la companyia de *Jo mai*
- **02/02** col·loqui amb la companyia de *Un enemic del poble*
- **23/02** col·loqui amb la companyia de *El Principito*
- **02/03** col·loqui amb la companyia de *L'encarregat*
- **23/03** col·loqui amb la companyia de *El caballero de Olmedo*
- **30/03** col·loqui amb la companyia de *L'onada*
- **18/05** col·loqui amb la companyia de *Els feréstecs*
- **25/05** col·loqui amb la companyia de *Els dies felïços*
- **13/06** col·loqui amb la companyia de *El hijo del acordeonista*
- **12/10** col·loqui amb la companyia de *Victòria de Enric V*
- **19/10** col·loqui amb la companyia de *Emilia*
- **24/10** col·loqui amb la companyia de *L'encarregat*
- **07/11** col·loqui amb la companyia de *Sonata de otoño*
- **23/11** col·loqui amb la companyia de *Krum (el crosta)*
- **30/11** col·loqui amb la companyia de *Misántropo*

4.3 EXPOSICIONS

EXPOSICIÓ ANNA LIZARAN del 23 de gener a 31 de juliol del 2014 Teatre Lliure È Gràcia i Montjuïc

coordinació, guió i textos **Guillem-Jordi Graells**
comissariat fotogràfic **Ros Ribas**
disseny d'espai i ambients **Pep Duran Esteva**

Al cap d'un any d'haver-nos deixat, el Teatre Lliure, del qual va ser una de les fundadores, ret homenatge a l'actriu i a la dona que en fou un dels puntals constants. En la memòria dels seus companys de feina . al teatre, al cinema i a la televisió. i sobretot en la del seu públic, la seva presència és manté inesborrable però volem contribuir a recordar-ne les fites, tant les dels seus grans èxits com les més desconegudes, segurs que globalment conformen una de les trajectòries més sòlides i fascinants de la interpretació del darrer mig segle.

Però la història lizaraniana arrenca molt abans, a Esparreguera . uns orígens mai desmentits, ben al contrari: la *Passió*, el teatre d'aficionats, el grup independent local fins a l'anada a Barcelona, l'aprenentatge a Estudis Nous de Teatre, la creació de Comediants i, finalment, el salt a París, el mestratge de Jacques Lecoq. Tot això és evocat, amb fotos i documents, en la part de l'exposició que disposem al bar del Lliure de Gràcia.

A la seu de Montjuïc, un seguiment sistemàtic de la seva carrera interpretativa des del 1976 fins a la darrera i frustrada estrena, en el TNC, de *La Bête*. Més de mig centenar d'espectacles, la immensa majoria al Lliure, a través de les fotos ja clàssiques de Ros Ribas, i les seves incursions en altres teatres i companyies, en el cinema, la televisió. I també l'Anna-Anita menys coneguda, la del treball d'assaig, la vida quotidiana, les complicitats de feina, la família i les amistats personals. I un audiovisual que resumeix essencialment algun dels seus grans moments interpretatius i la seva personalitat directa, amable o contundent, amb la seva capacitat per singularitzar el tracte amb cadascun dels seus interlocutors.

Una evocació que no ens compensa de la pèrdua però que ens pot ajudar a reviure experiències intenses, situacions inoblidables, moments màgics. Tot allò que li devem.

Gràcies i anem a comprar una nevera.

Guillem-Jordi Graells

producció **Teatre Lliure**
amb el suport de

amb la col·laboració de

5. SERVEI EDUCATIU

Principals dades de l'any 2014

El servei educatiu del Teatre Lliure va portar a terme una presentació de la programació de la temporada per a professors i gestors de centres educatius el **18 de setembre de 2014**, inaugurant la temporada 2014/15.

El Teatre Lliure va comptabilitzar una assistència de **328 grups d'estudiants** (des de l'ESO i batxillerat, universitaris, escoles de teatre, escoles d'adults i acadèmies d'idiomes) en els diferents espectacles de l'any 2014. El nombre d'assistents d'aquests grups va ser de **11.981 en el còmput global**.

Els dos espectacles que van tenir més presència de públic estudiantil van ser ***Un enemic del poble*** (2.947 alumnes) i ***El caballero de Olmedo*** (2.730 alumnes)

D'altra banda, es van realitzar **21 visites** guiades a les instal·lacions del teatre a Montjuïc i **6 trobades teatrals** amb professionals de l'escena.

El Lliure dels nens, amb 2 espectacles, va comptabilitzar una assistència de **42 grups** d'alumnes d'educació infantil i primària, amb un nombre total de **1.045 assistents**

La **II Jornada de Teatre de l'Institut d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona**, que organitza en col·laboració amb el Teatre Lliure, es va realitzar els dies 20, 21 i 22 de maig, als escenaris del Teatre Lliure de Montjuïc. Hi van participar **26 grups de 26 instituts** de secundària de la ciutat de Barcelona. Un **total de 400 joves** van actuar en les propostes escèniques que es treballen al llarg del curs escolar.

6. APROPA CULTURA

Apropa Cultura és un **programa socioeducatiu** dels equipaments culturals de Catalunya adreçat als usuaris de centres socials que treballen amb **persones en situació de desigualtat, discriminació, vulnerabilitat i en risc d'exclusió social**. Des de la temporada 2010/11, el programa vol acostar la música, el teatre, la dansa i les arts als col·lectius més vulnerables de la societat.

Després d'una primera edició amb la suma de esforços de L'Auditori, el Mercat de les Flors, el Palau de la Música Catalana, el Teatre Nacional de Catalunya, el Teatre Lliure, el Museu Picasso, el Museu Nacional d'Art de Catalunya i el Museu d'Art Contemporani de Barcelona, aquesta temporada s'ha tornat a proposar el curs **Educa amb l'Art**, adreçat a educadors socials. El curs vol afavorir la presència de les arts en la vida quotidiana d'aquestes persones i col·lectius.

El Teatre Lliure es va unir al programa Apropa Cultura al setembre del 2010. A l'any 2014 van accedir al Teatre Lliure un total de **56 col·lectius** amb un **total de 849 assistents**.

7. LA KOMPANYIA LLIURE

Un dels deures d'un teatre públic és recollir el patrimoni intangible de l'art de la interpretació, aquell que només es produeix en la trobada entre l'artista i el públic, i passar-ne el testimoni. **La Kompanyia Lliure** que va néixer la temporada passada agrupa un nucli d'actors que per edat correspondrien a allò que els sociòlegs han anomenat generació "perduda " o "espatllada" , és a dir, persones molt preparades i amb moltes dificultats per trobar feina. Des del Lliure hem volgut donar-los veu seguint iniciatives diverses. La més arriscada i també la més necessària (així ho va ser per a nosaltres també l'any 1976) és la creació d'una companyia pròpia on els seus membres puguin dirigir-se a totes les generacions d'espectadors, però sobretot a la seva pròpia generació, que puguin créixer i enriquir-se teatralment amb ells de la mateixa manera que generacions d'espectadors s'han format teatralment al Lliure, i nosaltres hem crescut en paral·lel esperonats per ells.

Els integrants de **La Kompanyia Lliure** són **Laura Aubert, Javier Beltrán, Paula Blanco, Pol López, Mima Riera i David Verdaguer.**

patrocinen **La Kompanyia Lliure**

Fundació
BancSabadell

Durant el 2014, **La Kompanyia Lliure** ha format part del repartiment de:

EL CABALLERO DE OLMEDO, de **Félix Lope de Vega**, direcció **Lluís Pasqual** amb la **Joven Compañía Nacional de Teatro Clásico**

VICTÒRIA D'ENRIC V, de **William Shakespeare** direcció **Pau Carrió**

MOBY DICK, UN VIATGE PEL TEATRE, dramaturgia **Marc Artigau** direcció **Juan Carlos Martel Bayod** imatges i espai escènic **Frederic Amat**